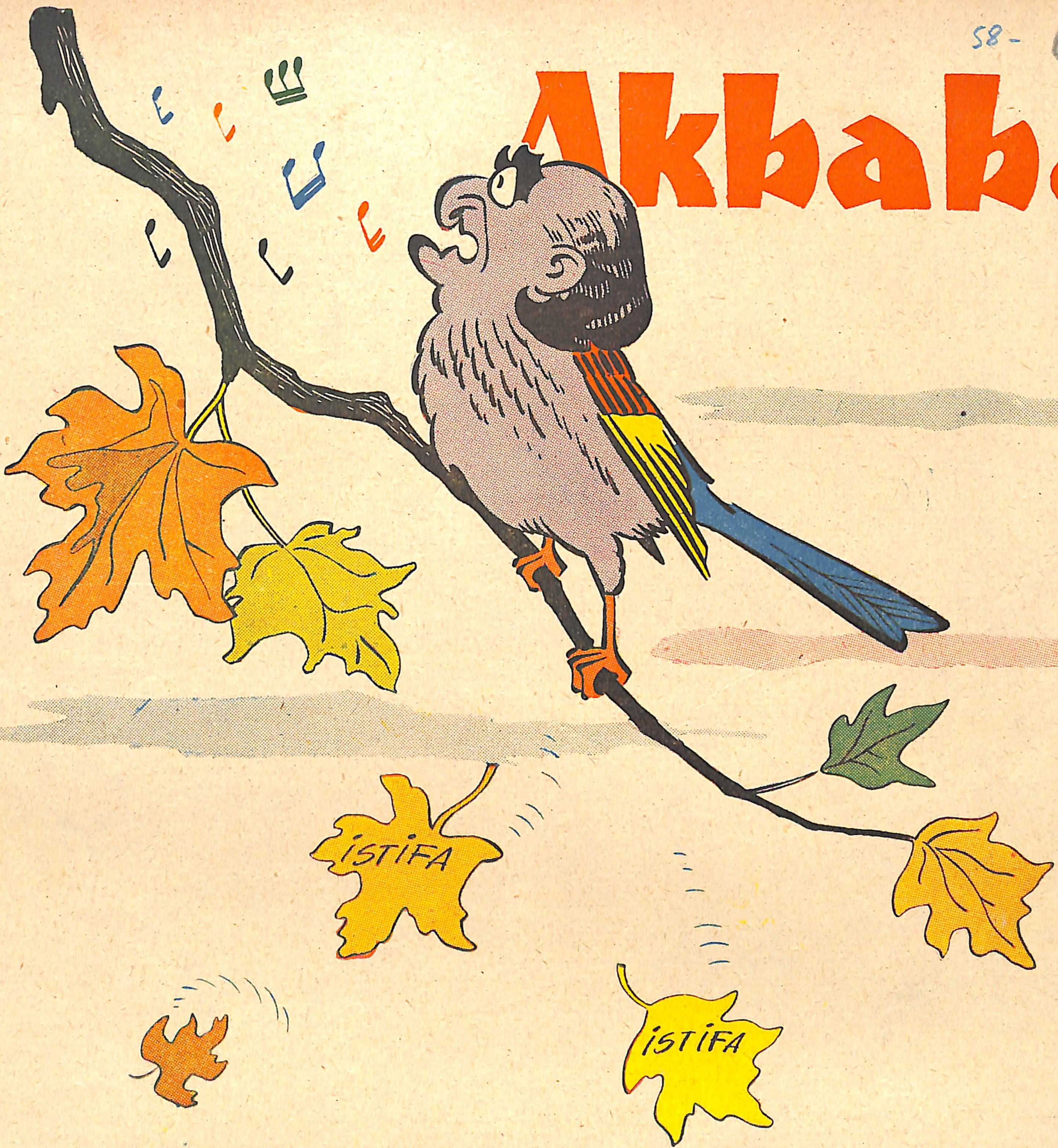
58 - 344

Akbaba

İstifamda ısrar ediyorum - Samet Ağaoğlu -

— Bir gamlı hazânın seherinde,
Israra ne hacet yine bülbül?

Servetin geçtiği yolda bulununuz...

Çünkü 27 Ekimde Servetin yolu İş Bankasından geçiyor. Bu çekilişte dağıtılacak zengin ikramiyelere sahip olabilmek için İş Bankasında en az 150 liralık bir hesabınız olması ilk şarttır.

10 ADET
APARTMAN DAİRESİ
30 ADET BÜYÜK
PARA İKRAMİYESİ
ÇEŞİTLİ VE ZENGİN
İKRAMİYELER
ccm'an
1 MİLYON LİRA*

TÜRKİYE

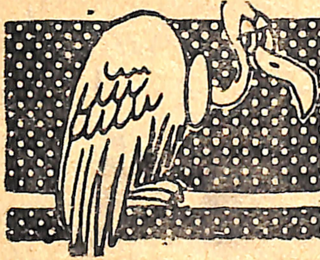
BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ

* Ne kredi... ne borç... tamamı ikramiye

FAAL d - 478

SAYI: 344 C.: 14 16 EKİM 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Atatürk'ün Düşmanları!

MUSTAFA KEMAL'in iki düşmanı vardı: Biri içeride, biri dışarıda. Dışarıdakini biliyoruz: Yepyeni silâhlarla donatılmış Yunan ordusu... İçeridekini de biliyoruz: Yobaz fetvalarını kuşanmış Halife ordusu!

Birinci düşmanı vatan topraklarından atan Gazi, sulha kavuşunca ikinci düşmanın üstüne yürüdü.

Bugünün Türkiyesi, dudakları «Padişahım çok yaşa» duasına, parmakları Arap harflerine, başları püsküllü fese yabancı bir neslin vatanıdır.

Şimdi, hayat ile iki nefeslik alış verişleri kalmış insan artıkları, içlerindeki örümcek bağlamış kinleriyle bu neslin, bu Atatürk çocuklarının yolunu kesiyorlar.

Sayın Diyanet İşleri Reisimizin söylediklerini okudunuz mu?... Sebat gazetesi diyorlar, ben bilmem diyor! Garbî Trakya diyorlar, ben bilmem diyor!

E, ne bilirsiniz siz efendi hazretleri?...

Utanarak şu Kıbrıs canavarı Makarios'u düşünüyorum: Herif ne bilmiyor ki?.. İngilizce, biliyor.. Fransızca, biliyor.. Almanca, biliyor. Lâtince, yine biliyor!

Tarih bildiğine, coğrafya bildiğine, hele propaganda sanatını pek iyi bildiğine hiç şüphe yok!

Geçen bahar, bir akşam, sayın Celâl Bayar'ın Alman Cumhurbaşkanı şerefine Şale'de verdiği suarede idim. Dâvetliler arasında Papa'nın temsilcisi de vardı. Her dikkati üstüne çeken bu ayrı adamdan ben de gözlerimi alamadım: Tertemiz traşlı bir yüz, geniş, aydın bir alın ve kibar nakışlı, koyu kırmızı bir pelerin içinde, tanıdıklarına zarif kımıldanışlarla eğilen bir vücut... Bu din adamı, salonları, güzel göğüsleri, çıplak sırtları, açık kollariyle demet demet dolduran genç hanımlara, gözleri, içinde Tanrının gazabı yanan cehennem pencereleri gibi değil, seven, okşayan, af eden, tatlı, yumuşak bir şefkatle bakıyordu.

Biz, ne çektikse, ne çekiyorsak ve Tanrı acısın, ne çekeceksek, hep, hep, hep yobazdandır!

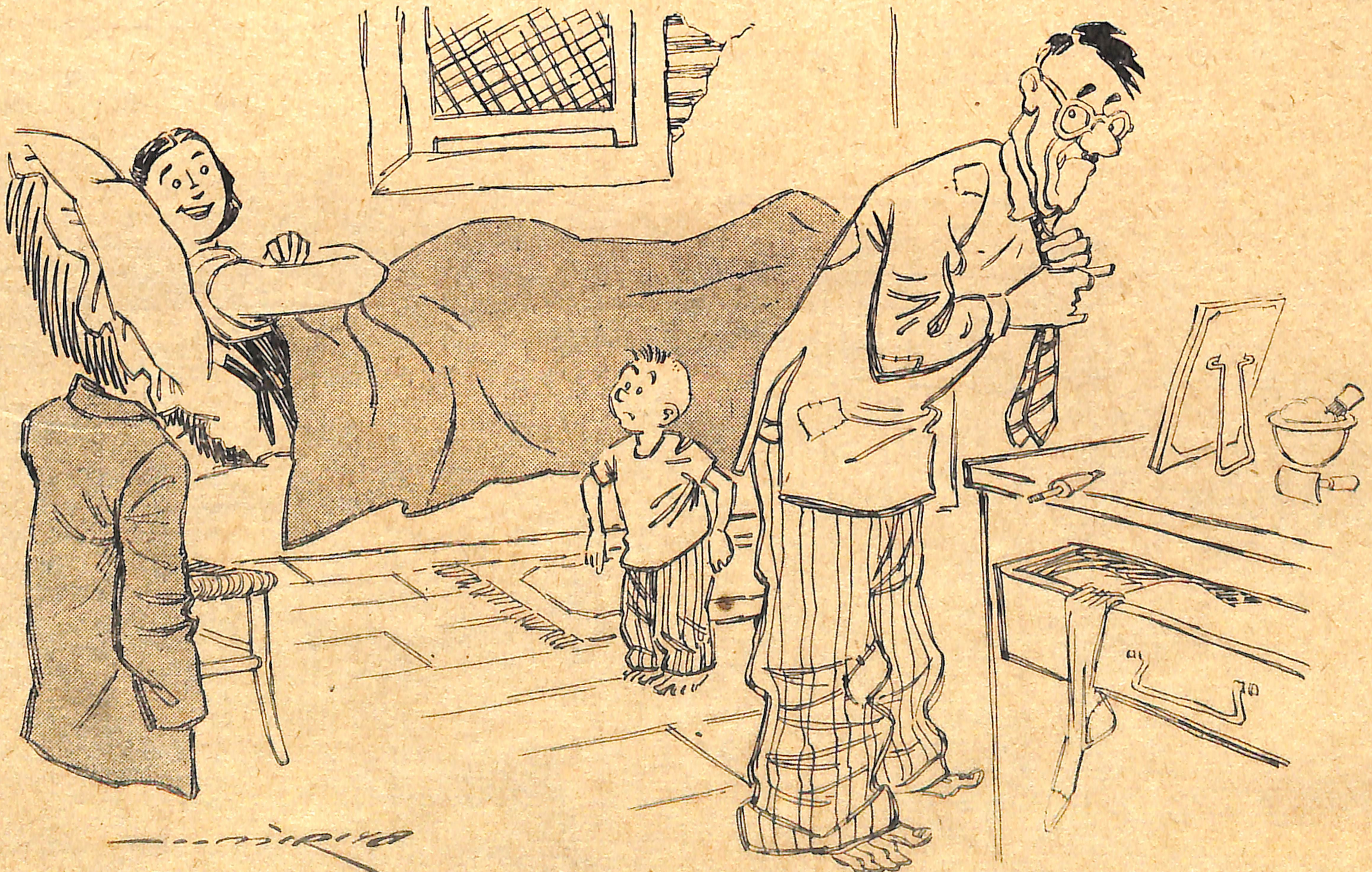
Tanrı, ki bir sıfatı «Rahîm» dir, yâni merhamet eden. Bir sıfatı «Gafûr» dur, yâni af eden. Siz söyleyiniz bana, gözlerinde bir damla merhamet, bir damla mağfiret nuru parlayan yobaz gördünüz mü?

Din bilgisini dünya bilgisiyle yoğuramamış bütün o kafaların karanlığı o gözlere dolmuş, cehaletin bütün hıncı o ağızlarda köpürmüştür.

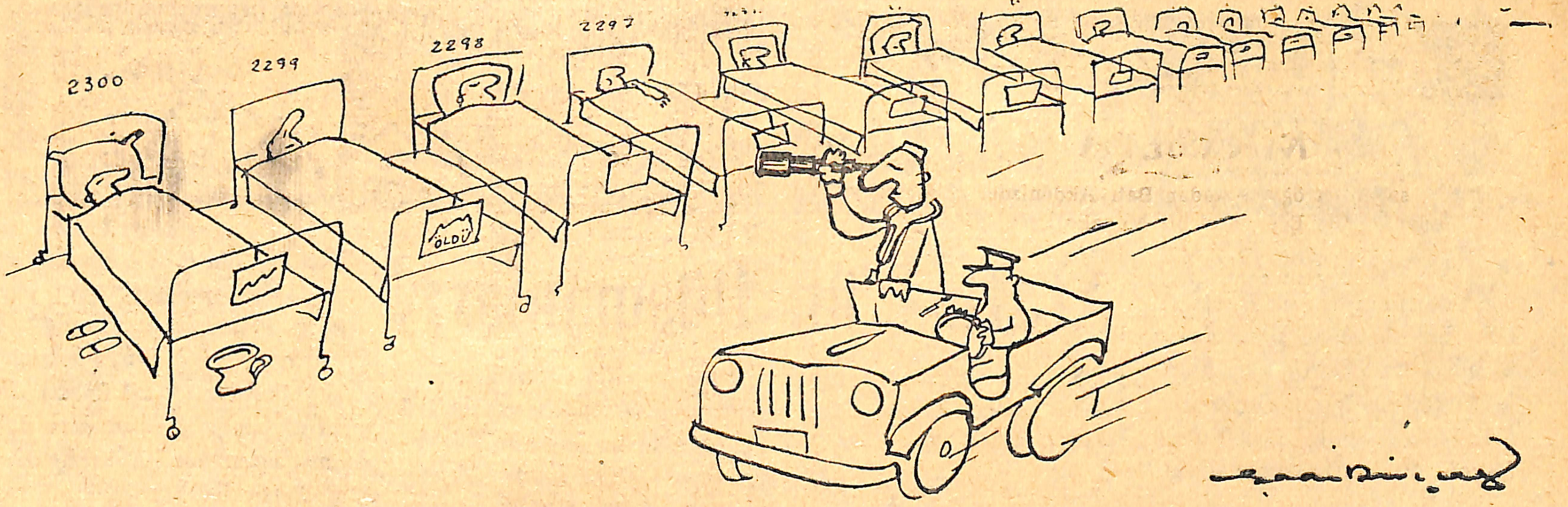
Millî terbiyemiz mi bozulmağa başladı?... Küçük büyüğü saymaz mı oldu?... Aile temelleri mi sarsılıyor?... Zenginin fakire merhameti mi yok?... Çevremizin sefaletine göz yummuş, kulak tıkamış, bencil insanlar mı olduk?... Tek suçlusu, yobazdır!... Karaborsacının kara vicdanından Allah korkusunu o söktü, kaldırıma düşen annenin gönlünde Tanrı ışığını o söndürdü!

Cemiyetin, hapishaneler dolusu, meyhaneler dolusu, kumarhaneler dolusu bütün günahı onun boynuna olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Göğsümü üşütmüşüm... Bu kış fanilâsız, paltosuz ne yapacağım bilmem...
— Ya ben?... Sen hiç olmazsa sakal koyuverirsin!

Bir doktor 2300 kişiye bakıyor... (Gazeteler)

SÜRÜKLENMEK!

5 ekim pazar günü, Radyomuzun sabah yayınlarını dinlediniz mi?... Spiker, ajans haberlerini verirken söze meşhur politika hatibimiz Tevfik İleri'nin bir nutkuyla başladı. E, Sayın Nafıa Vekili konuşur da ne söyler? Elbet görünmemiş kalkınmamızla başlar, C. H. P. nin nankörlüğüyle bitirir. O da Gaziayıntap'da böyle yapmış.

Yalnız üstad, bir aralık:

«— D. P. iktidarı Türk milletini refah ve saadete sürüklemiştir!» buyurdu...

Bunu duyan eski Gaziantep mebusu Cemil Sait Barlas:

— Aman, dedi, İleri bunu nasıl itiraf etti?

Kelimeye dikkat etmemiş olan Cevat Dursunoğlu sordu:

— Neyi?...

— Refah ve saadete sürüklendiğimizi...

ANKARA İSTANBUL

Dursunoğlu:

— E gardaşım, dedi, doğrusu da bu. Refah ve saadete gidecek hal kimde kaldı ki?... Hep sürükleniyoruz gayri!...

MERSİYE!

Sayın Başvekilin son nutuklarında gittikçe yatışan bir öfke vardı. Geçen gün, C. H. P. Meclis Grupunda bunu konuşurken, Kemal Satır:

— Dikkat ettiniz mi, dedi, Balıkesir konuşmasında «idam sehpalarını unutmasınlar» demişti.

— Evet...

— Sonra, İzmir kongresinde sehpadan vazgeçti, sadece: «Siyaset mahkemelerini hudut dışı edeceğini» söyledi!

— Evet, evet...

— Ama Aydın'da hiddeti büsbütün geçti galiba... Orada «Onların cezasını verme işini Cenabı Hakka bırakıyoruz» dedi!

Bir kahkaha patlatan Faik Ahmet Barutçu:

— Durin, dedi, size bir fıkra enlatayim: Şairin birisu zemanenun sadirâzamina bir methiye yazmiş. Ama ne methiye? Uçurmuş herifu yedi kat göke... Ummuş ki bir ihsan çikar!.. Peklemiş, peklemiş, aldiran yok.. Bu sefer tutmiş bir hicviye yazmiş. Ama ne hicviye. Sokmiş yedi kat yerin tibune adamcağuzi... Yine peklemiş, peklemiş, nafile... Geçmiş konağin karşisuna, oturmiş kaldiruma... Kapıdan çikarken pakmiş ki sadirazam herif oturiy karşisunda... Öfkeyle pağırmiş:

— Bire adam, temiş, methiye yazdin, aldırmadum... Hicviye yazdin, aldırmadum... De bakaayim, ne bekliysin daha?...

Herifcağuz poynunı pükerek cevap vermiş:

— Mersiye yazmak içun vefat etmenizu!...

MÜDÜR BEYEFENDİ!

Hatırlı seçmenlerdendi. Ankara'ya bir istikraz işi için gelmişti. Sevgili mebusları Mahmut Gologlu'nu buldu. Beraberce Bankaya gittiler...

Gittiler ama, müdür beyefendinin hususî kâtibi ellerini uğuşturdu:

— Bugün görüşmeseniz iyi olur... Gece uyumamışlar... Sinirleri çok bozuk!

Ertesi gün öğleye doğru geldiler. Ama hususî kâtip gayet nazik, gayet mahçup, yine ellerini uğuşturdu:

— Bu saatte ziyaret buyurmanızı hiç tavsiye etmem... Şimdi yemek vakti.. Acıkmışlardır... Acıktıkları zaman çok sinirli olurlar!

Daha ertesi gün akşam üzeri gittiler. Ama, hususî kâtip, sesi titreyerek âdeta yalvardı:

— Aman beyefendiciğim vazgeçseniz... Bu saatte ... Hiç tavsiye etmem... Günün bütün yorgunluğu üstlerinde... Müthiş sinirlidirler şimdi!

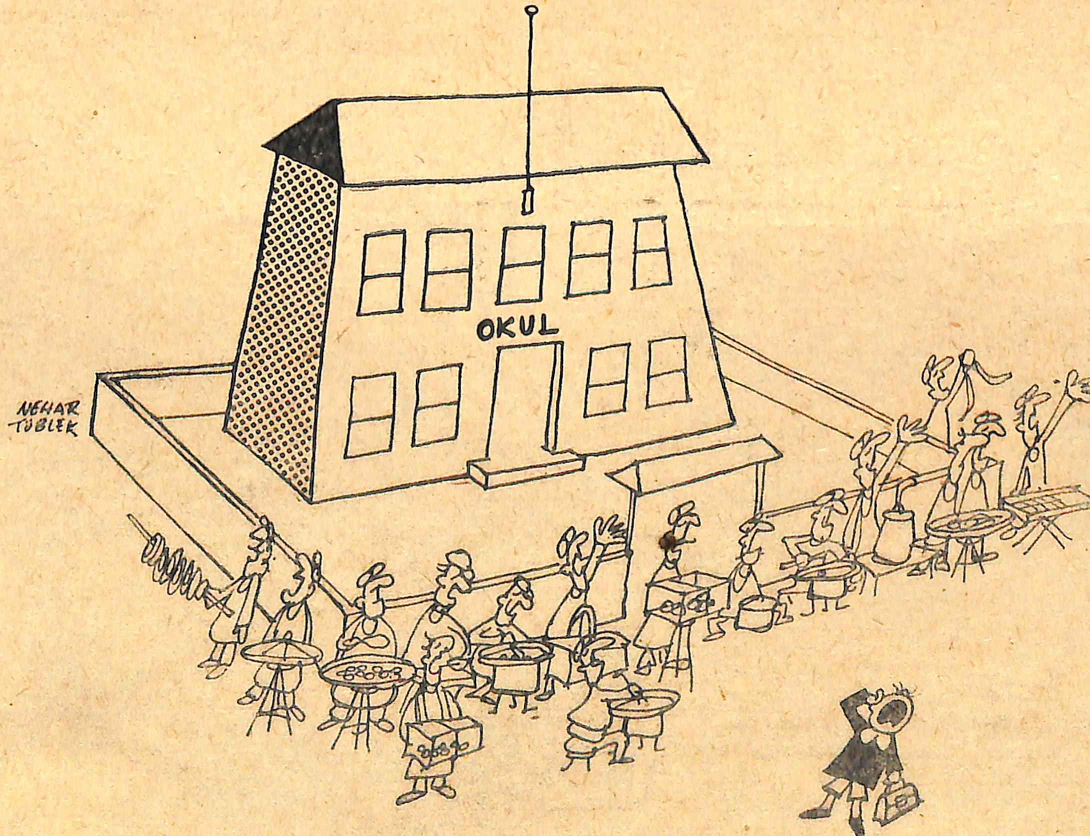
Dördüncü gün, Mahmut Gologlu banka umum müdürüne şu mektubu gönderdi:

«Sinirsiz tarafından bir randevu rica ediyorum!»

Cevap çıkmadı. Çünkü beyefendinin mektup okumak da âdeti değilmiş!

ZENGİNLERİN SESİ

Kırk, kırk beş yaşlarında, çok esmer, çok şişman, çok kültürlü bir adamdı. Abdullah Efendi lo-

— Anneee... Okulu kaybettim!...

Göz ucu ile Paris

MARSİLYA

Bugün, sabahtan öğleye kadar Batı Akdenizde, balinalar yatağından geçtik. Eğer, eski bir Monako Prensi, Korsika açıklarında bunlardan birini avlamasaydı, boyu otuz metreyi aşan bu kara ve deniz hayvanlarının en büyüğünü, yalnız açık Okyanuslarda yaşar sanacaktık.

Öğle üzeri, Ankara, çıplaklar adası Porquerolles'ün açıklarından geçti. Gazetelerimizin satış sürümü aradıkları çıplaklar diyarı bir hayal değildir. Onlar da, tıpkı Serendip'e çırçıplak düşen Âdem'le Havva gibi kamplarını bu adaya kurmuşlar!

Biraz sonra Toulon yakınlarına geldik: Bu liman, İkinci Dünya Savaşında intihar eden Fransız donanmasının mezarlığıdır.

Saat 5 de Marsilya'da olacağız. Şimdi, uzaktan bir başka ada görünüyor: Châtean D'İf. Bildiniz değil mi? Monte Christo'nun hapsedildiği yer!

★ ★

Marsilya rıhtımına yanaşır yanaşmaz gemiye, adımı çağıran bir karşıcı geldi.: Bay Nicolaides. Yataklı vagonların bu pek nâzik memuru Bebek'li bir eski vatandaşmış. Konuşmaya Fransızca başladık, Türkçe devam ettik. Onun bir işaretiyle valizlerimiz, Fransız gümrüğünden muayenesiz geçti!

Marsilya çeşitli insanlarla dolu bir giriş şehridir. Omuzunda halı satan Cezayirli'den tutunuz da sokak kahvelerinde iskambil falı açan çingene kızına kadar

Akşam, Paris trenine binerken, bana bir Figaro gazetesi, karıma bir Match, kızıma da bir Elle mecmuası hediye eden eski vatandaş, yirmi beş yıldır görmediği Boğaziçini, karısının doğup büyüdüğü Büyükada'yı soruyordu:

— Yine çamlar, yağmurdan sonra mis gibi kokuyor mu?...

— Yine mehtapta arabalarla, eşeklerle tura çıkıyorlar mı?...

— Yine Bebek koyunda şarkılar söyleniyor mu?... Lüferler avlanıyor mu?...

Bütün bunları, gözleri hasretle yanarak dinlerken, ansızın sözümü kesti:

— Kuzum beyefendi, İstanbul'da sahiden beyaz peynir yok mu artık?..

Talihim varmış: Tren kalktı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Streep - tease!

kantasına öğle yemeğine geliyordu sık sık. Ama yalnız değil, küçük kızı, boylu boslu mürebbiyesi ve ecnebi iş adamlarıyle... Fransızca konuşuyordu, İngilizce konuşuyordu, hattâ masadan masaya Türkçe konuşuyor. Hem de ne konuşma, miting meydanında seçim nutku çeker gibi...

Karşı masada sessiz sessiz yemeğini yiyen Cavit Oral, eski arkadaşı Kemal Satır'ın kulağına fısıldadı:

—Kim bu adam Satır?... Tanıyor musun?

— Evet... Meşhur Var Şirketi ortaklarından... Galiba Sarayburnu - Büyükada tünelini de bunlar yapacakmış!

— Niçin öyle bağıra bağıra konuşuyor?

— Zengin de ondan!

— E, Vehbi Koç da zengin... Şâdi Eliyeşil de zengin... Hiç sesleri çıkıyor mu?

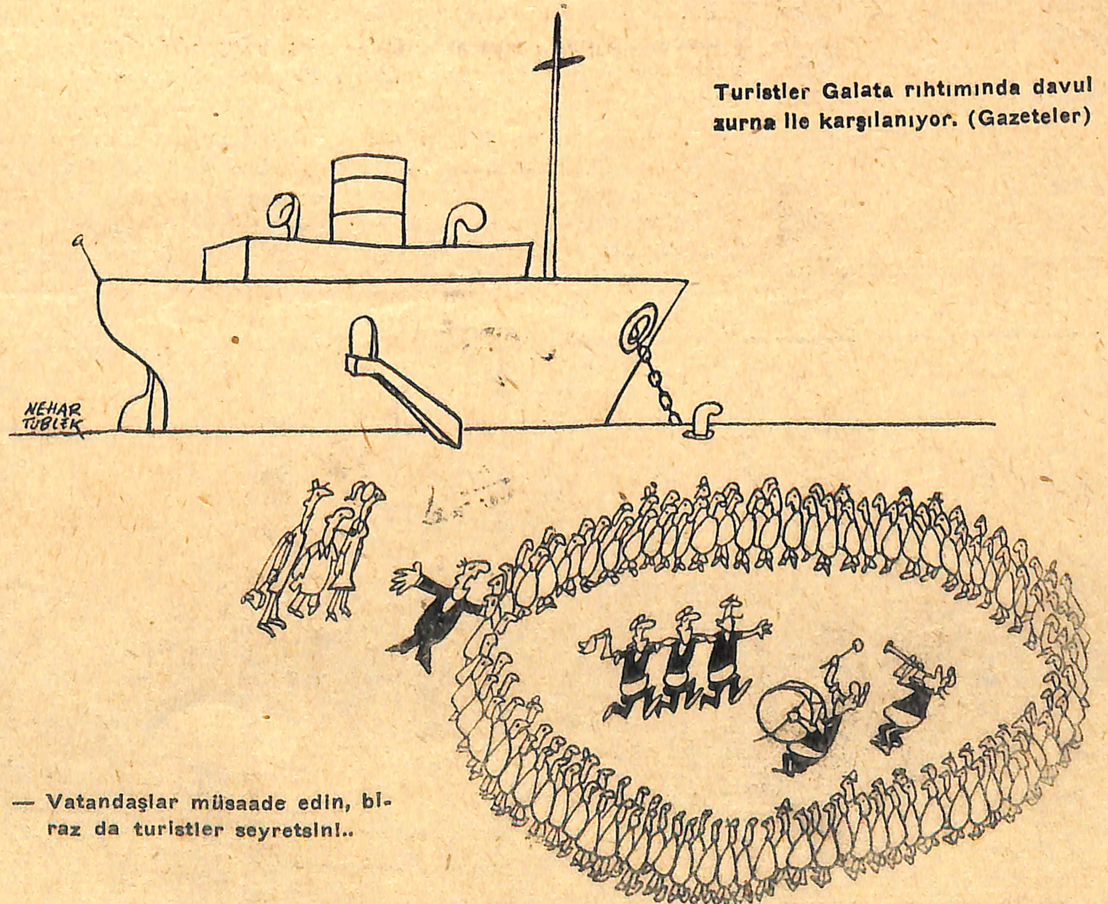
Kemal Satır gülerek:

— Ama, dedi, Bu henüz onlar gibi susacak kadar zengin değil... Sonra...

— Evet, sonra?

— Sonra, bu görülmemiş kalkınma zengini kardeşim... Elbet bağıracak!

GİZLİ ANTEN

Turistler Galata rıhtımında davul zurna ile karşılanıyor. (Gazeteler)

— Vatandaşlar müsaade edin, biraz da turistler seyretsin!..

KADIKÖY'den kalkan vapurda, bir adam arkadaşına anlatıyordu:

— Bu sabah evden çıktım. Tramvaya bineceğim. Tramvay yoluna çıkan sokak, dikine iner. Durak da uzaktan görünür. Baktım, durakta tramvay var. Hemen koştum. Tam tutamağına elimi atacakken kalktı. Yetişeyim diye arkasından koştum. Vatman, aynadan beni görür. Dursa ya... Büsbütün hızlandı. Bu tramvaya yetişemezsem belki yarım saat bekliyeceğim. Tabanları kaldırdım ben de hızlandım. Ama tramvay aldı gidiyor, yetişilecek gibi değil. Durdum. Ben durdum, tramvay da 20-30 adım ileride durdu. Demek vatman insan evlâdıymış. Yetişemiyeceğimi görünce tramvayı durdurdu. Bir kosu daha tutturdum. Beş, altı adım kala, yine kalktı tramvay. Hem koşuyorum, hem:

— Vatmaaan! diye bağırıyorum. Tramvay yavaşlar gibi oldu. Yetiştim, ayağımı atarken yine hızlandı.

Kapıdaki yolcular elimden tutup çekmeseler, düşebilirdim. Arka kapıdan içeri girip canımı kurtarınca vatmana söylenmeğe başladım. Yolculardan biri:

— Size yaptığı, daha bir şey değil. Öteki istasyonlarda neler yapacak, onları görün... dedi.

Tramvay çok dolu. Benimle konuşan adamla ben, kapıda duruyoruz. O adam:

— İstasyona geliyoruz, bakın şimdi ne yapacak... dedi.

Durağa yirmi adım kala tramvayı durdurdu. Durakta bekleşenler, tramvaya binmek için bize doğru koşarlarken, bir takım yolcular da inmeğe çalışıyorlar ama, tramvay durağa gelmeden durduğu için, hazırlanamamışlar. Kimisi yerinden daha yeni kalkıyor. Tramvay kapısında inenlerle binenler arasında bir karambol oldu. Herkes birbirine «insene!» «binsene!» diye bağırıyor. Bu karışıklık sırasında tramvay birden kalkmaz mı? İnmek isteyen bir kadın yere yuvarlandı. Onun arkasından bir yaşlı erkek de atlayım derken kapaklandı. Binmek isteyenlerden hiç biri binemedi. İçerdeki yolcular söylenmeğe başladılar. Ama her söylenen, vatmana değil, yolculara söyleniyor.

— Mâdem ineceksin, zamanında davransana...

— Vaktiyle kalksanız olmaz mı?

Binemiyenler de tramvayın arkasından koşuyorlar. Durağı 20-30 adım geçince vatman tramvayı bir daha durdurdu. Tramvayın durmasıyla kalkması bir oldu. Kimisi düştü, kimisi yuvarlandı. Bir iki kişi de binebildi.

İçerdekiler, yine öbür yolculara söyleniyorlar:

— Tramvay durduğu zaman binsenize...

— Tramvaya atlanır mı?

— İyi oldu, düşsünler de akılları başlarına gelsin...

— Yahu vatman ne yapsın, adamcağız tramvayı iki kere durdurdu.

Benimle konuşan adam:

— Gördünüz ya, dedi, bu daha birşey değil, Kadıköy'e gidene kadar, bakın, daha neler yapacak...

Adamın lâfını bitirmesine kalmadı, tramvay birden zınk diye durunca hepimiz, sanki önümüzdekini dövecekmişiz gibi birbirimizin üstüne fırladık. Bir kadının kucağındaki üç, dört yaşında bir çocuk, bir yaşlı adamın ensesine sıçradı. Benim başım, tramvayın iç kapısının pervazına çarptı. Hep birden öne doğru yüklendik. Birbirinin ayağına basan, ezilen, düşen... Biz şöyle doğrulup dengemizi bulalım derken, tramvay nasıl zınk diye durduysa, yine öyle birden yürüdü. Bu sefer öne yıkılanlar, hep birden geriye devrildik. Birbirimizin kucağına düştük. Demin alnım kapıya çarpmıştı, bu sefer de şişman bir kadın göğsümün üstüne düşünce ensem, tramvayın kapı demirine çarptı. Dengemizi bulur bulmaz, oturdukları için, her nasılsa bu kazadan kurtulan bir kaç yolcu öbürlerine söylenmeğe başladılar:

— Tramvayda durmasını bilmiyorlar ki...

— İnsan tramvayda sıkıca tutunur.

Benimle konuşan adam:

— Bunlar daha bir şey değil, Kadıköy'e gidene kadar neler olacak, neler, dedi.

Neler olacağını her durakta, her iki durak arasında, olunca görüyordum. Tramvay, ya duraktan biraz önce, ya biraz sonra duruyordu. İnecekler inmeden, binecekler binmeden kalkıyor, her durakta bir kaç kişi yuvarlanıyor, düşüyordu. Duraktan kalkınca, binemiyenler, tramvayın arkasından koşuyorlar. Tramvay durur gibi oluyor, koşanlar yetişirken, tramvay yine hızlanıyordu. Durak aralarında da, tramvayın birden hızı kesilince ileriye yıkılıyorduk. Birden kalkınca da tramvay geriye yıkılıyorduk. Hele virajlarda, ya sağa, ya sola düşüyorduk. Bir seferinde tramvayda ters durmuş bir adamla burun buruna çarpıştık.

Benimle konuşan adam, tekrar:

— Daha neler de neler olacak Kadıköy'e kadar, dedi.

— Ben hep tramvayla gider gelirim, böyle şey ilk defa başıma geliyor, dedim.

— Tabii, dedi, bir daha tramvaya binmeden vatmana iyice bakın, eğer vatman Salih'se, o tramvaya binmeyin. Ben her sabah öyle yapardım ama, bu sabah aceleden vatmanın kim olduğuna bakamadım. Salih'in vatman olduğu tramvaya binilmez.

— Başımıza bir kaza gelmeden, insek şu tramvaydan...

— Nasıl ineceksiniz? İnmek kolay mı? Bir kere bir yanlışlık yapıp binmişiz. Nasıl inersiniz? İnsan ineyim derken, Allah korusun tepe-taklak gelir. Görmediniz mi kaç kişi yuvarlandı. Ben Kadıköyü'ne gelip de, Salih inmeden, katiyyen tramvaydan inmem... Ay, ay, ay... Aman sıkı durun, iyi tutunun...

Demeğe kalmadı, yine birbirimize girdik. Bir çuval içine doldurulmuş kediler gibi, tutunalım derken birbirimizi tırmaladık.

— Bu Salih kim? diye sordum.

— Şöyle iyice bir yerlere yapışın da anlatayım, dedi. Bu Salih, benim çocukluk arkadaşımdır. Bir mahallede otururduk. Bir mektebe giderdik. Bunlar bizim mektepte iki kişiydi. Biri bu, Salih, biri de Reşat... Reşat'ı bilirsiniz. O milyoner oldu şimdi!

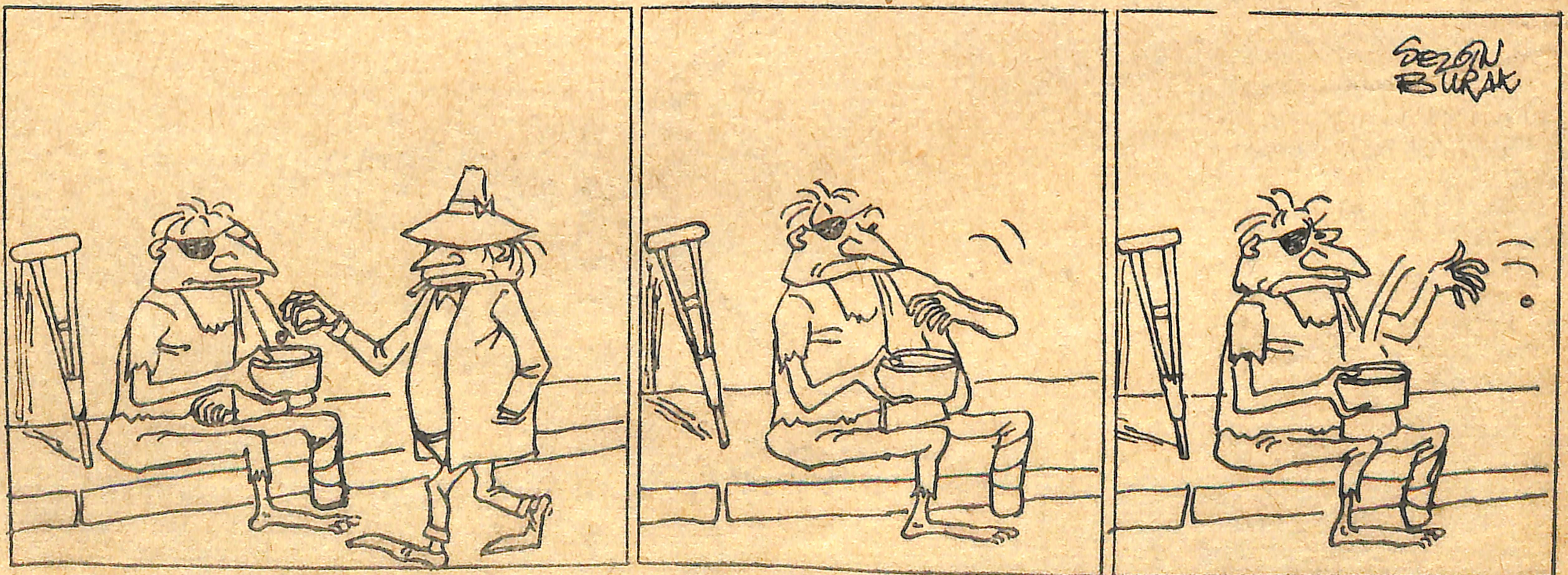
— Hangi Reşat bu?

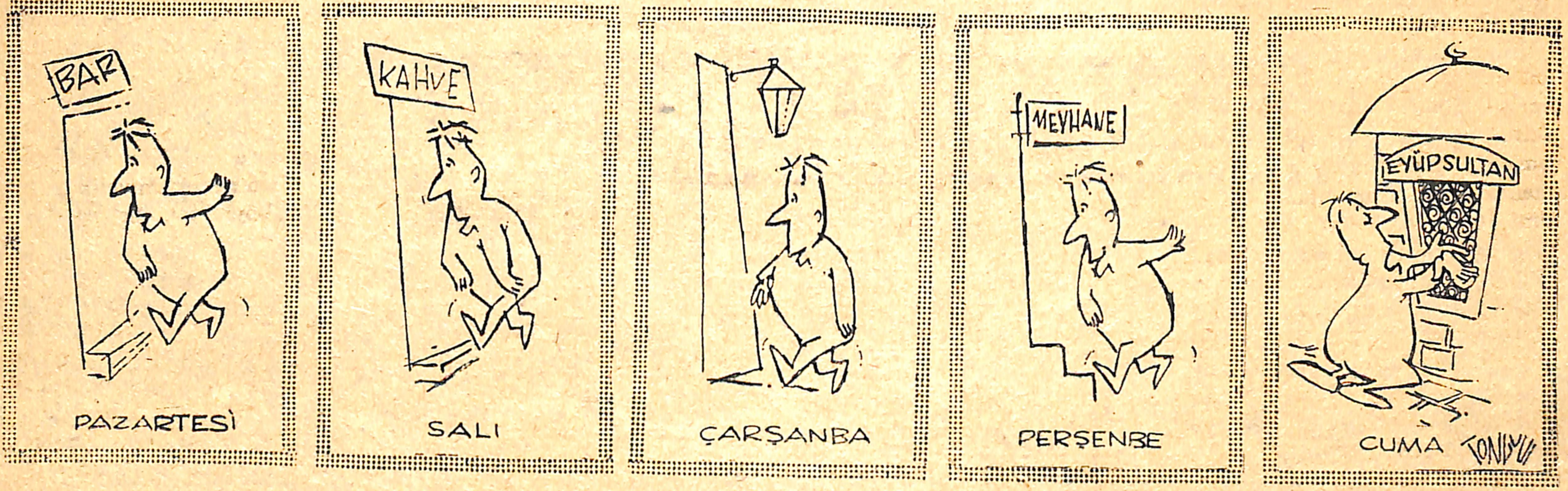
Bana adam, Reşat'ın hangi Reşat olduğunu anlatınca şaşırdım.

— Ya... Demek Reşat sizin sınıf arkadaşınız?...

— Evet, bu Salih, Reşat, hep bir mahalle çocuğuyuz. Hep bir mektebe giderdik. Reşat'la, Salih'in huyları çok birbirine benzer. İkisi de tenbel, uyuntu, huy-

ZÜLKÜF BEY :

Futbolcunun günleri !...

suz, arsız çocuklardı. Bu yüzden, adam oluncaya kadar herkesten dayak yediler. Dayak yedi derdersem, şaşarsınız. Bu Salih'le Reşat dayak yemeden duramaz olmuşlardı. Dayak için kaşınırlardı. Aman durağa geliyoruz, sıkı durun.

Salih'e Sümüklü Salih, Reşat'a da Sidikli Reşat derdik. Bunlar, mahallenin, mektebin yüz karası idi. Her sabah bizim mahallenin iki evinden feryat yükselir. Biri Reşat'ın, biri de Salih'in feryadı. Bunlar bir posta babalarından, bir posta analarından dayak yerler. Hiçbir gün, bu ikisi tam zamanında mektebe gelmez. Biz sınıfa gireriz, ders başlar, biraz sonra Reşat pantalonunu, Salih de sümüğünü çekerek içeri girer. Muallimin de canına tak demiş, bunlara basar sopayı...

Reşat'la ben, bir sırada otururduk. Bu Salih de benim arkamdaki sırada oturur. Hoca ders anlatır, bunlar da bir ders boyu burunlarını, içlerini, çeke çeke ağlarlar. Onun için Reşat'ın bir adı Sidikli Reşat, bir adı da Çekçek Reşat... Bunların, ikisinin de bir huyu var, dayak yerken, ağlarken «ben sana gösteririm», ben sana gösteririm» diye fısıldar dururlar. Biri yanımda, biri arkamda olduğu için, ben bunların durmadan «Ben sana gösteririm» dediklerini hep duyarım.

Aman, bacaklarınızı iyice açın da, muvazeneniz bozulmasın.

Sonra efendim, ders arasında bunları muallim bir de derse kaldırır. İkisi de bir şey bilmez. Vazifelerini yapmamışlardır. Ya kalemleri yoktur, ya kitapları... Ders arasında da bir güzel sopa yerler. «Ben sana gösteririm» diye ağlar dururlar.

Ara paydosu olur. Çocuklar durmaz, bu Reşat'la Salih'i pataklarlar. Dayağı yedikçe, «ben sana gösteririm!» diye bağırırlar. Onları döven de kızar «Ulan sen bana ne gösterecekmissin? Göster de göreyim!» diye daha çok döver.

Sonra derse gireriz, bunları öğretmen döver. Eve giderler, anneleri döver. Sokakta arkadaşları döver. Akşam da babaları eve gelince döver.

Uzatmıyalım kardeşim... Aman viraja geliyoruz, sıkı durun.. Bunlar dayak yiye yiye büyüdüler. Ben bu Salih'le Reşat'a, ikisine ayrı ayrı dedim ki:

— Yahu,dayak yerken «Ben sana gösteririm» deme... Daha çok dayak yiyorsun... Sen ne gösterebilirsin?

İkisi de hemen aynı cevabı verdiler. Bunlar, çok büyük adam olacaklarmış. İşte o zaman göstereceklermiş!

Sonra efendicağızıma söyliyeyim, bu Salih fakir çocuğu olduğundan orta mektepten sonra okumadı. Öbürü, Reşat, o da zengin çocuğu olduğundan okudu, liseyi, üniversiteyi bitirdi. Biz, Reşat'ı kaybettik. Ama bu Salih'i arada bir görürdüm. Çok süründü zavallı. Hangi işe girdiyse tutunamadı. Yine her zaman «ben sana gösteririm» der dururmuş ama, zavallının eline bir türlü fırsat geçmedi ki, göstersin... Bir zamanlar, vapur biletçisi oldu. Bir türlü gişeyi zamanında açmaz. Vapur gelir; yolcular çıkar, ahali yığılır. Tam vapur kalkacağı zaman gişeyi açar. Yolcuların yarısından çoğu bilet alamaz, ya biletsiz binerler, ya vapuru kaçırırlar. Ama «ben sana gösteririm» diyen Salih insanlara göstereceğini gösterdiği için mem nun... Sonra şikâyetler olmuş, Salih'i gişe memurluğundan alıp, iskele memuru yapmışlar. Bu sefer de iskelenin kapısını bir türlü açmaz. Tam vapur kalkacağı zaman iskelenin kapısını açar. Açmasiyle de vapurun kalkması bir olur, yolcuların, yarısı bile binemez! Hele yolculardan biri, açılan vapura atlarken denize düşerse, Salih'i görmeyin: Sevinçten ağzı kulaklarında!

Şikâyetler çoğalmış, Salih'i işten atmışlar. Bir gün otobüse bindim. Önümdeki otobüs şoförü, boyuna:

— Ben sana gösteririm, ben sana gösteririm.. diye söyleniyor.

Bir de baktım, bizim Sümüklü Salih. Otobüsü duraktan ya ilerde, ya geride durduruyor. Yolcular koşuşuyor. Bir yolcu tam binerken, düğmeye basıp otobüsün otomatik kapısını kapatıyor. Yolcu, yarısı otobüsün içinde, yarısı dışında, kapıya sıkışmış, bar bar bağırıyor. Salih de otobüsü hızla sürerken, memnun, dudakları kıpırdıyor:

— Ben sana gösteririm!...

Efendim, bunu şoförlükten de atmışlar. Bir sabah, her zamanki gibi Bostancı'dan tramvaya bindim. Ama tramvay, bir başka türlü gidiyor. Tramvay değil, feláket arabası! Bir de öne gidip baktım ki, vatman bizim Salih değil mi... O günden sonra, tramvaya binmeden vatmanın kim olduğuna bakarım. Sümüklü Salih'se, binmem. Bugün aceleye geldi de bakamadım.

Ben adama sordum:

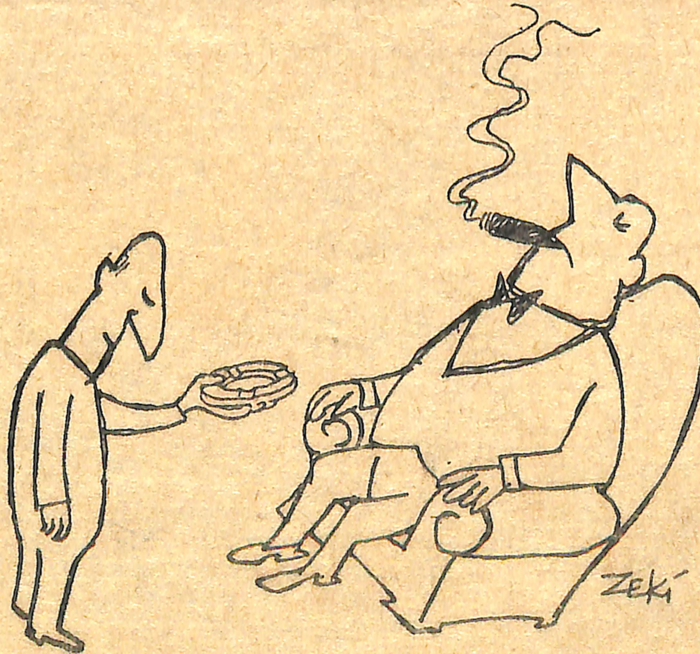
— Peki, öteki ne oldu?

— Kim? Çekçek Reşat mı? Yâni Sidikli Reşat... O da tıpkı bunun gibi. Yalnız o, tramvay idare etmiyor da daha büyük isler idare ediyor: Sirketler, mirketler, fabrikalar, mabrikalar, filân ediyor, karaborsayı, maraborsayı idare ediyor. Onun için «ben sana gösteririm!» diye, herkesi nasıl sarsıp sallandığını fark edemiyoruz. Tıpkı, ne gibi biliyor musun? Fırıldağın döndüğünü görürüz de, çok büyük olduğu için, dünyanın döndüğünü fark edemeyiz. Sidikli Reşat, çok büyük, milyonluk işler idare ettiğinden, insanları sallayıp, sallayıp, nasıl yıktığını, anlıyamıyoruz. Bu zavallının gücü, bir tramvaya yetiyor. Ama öteki?... Maazallah... O bir âfet, o bir felâket, o... Aman Kadıköyü'ne geliyoruz, öne geçelim!

Öne geçtik. Vatman, önündeki kolu, büyük bir hınçla:

— Hıhh!... diyerek çevirdi. Araba zınk diye durdu. Yolcular birbirinin üstüne yıkıldılar, kimisi de kapılardan döküldü. Vatman «ben sana gösteririm!» diye söylenmedi ama, candan - yürekten «hıhh!...» deyişinden gözlerindeki sevinçten, içinden böyle dediği okunuyordu.

Önce vatman Sümüklü Salih arabadan indi, biz arkasından indik. Canımızı kurtardık çok şükür. Aklınızda olsun, onun idare ettiği tramvaya binmeyin. Şöyle orta boylu, şişmanca, mavi gözlü bir adam...

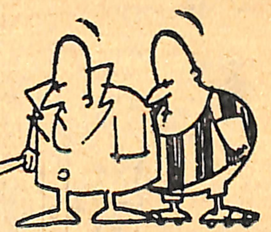

YAZISIZ!

Aziz Nesin

İHTİYATLI BİR HAKEM

★ YALÇIN KAYA ★

BETONSPORUN umumî kaptanı Necdet:

— Hah, dedi, ben de seni arıyordum.

— Ne oldu, dedim, maç tehir mi edildi?

— Keşke öyle olsaydı. Bölgeye uğramadın mı?

— Uğramadım. Ne var?

— Kimi hakem vermişler biyor musun?

— Yooo!

— İsmet Kapçıklıyı.

— Şaka etme.

— Vallahi onu vermişler. Derhal itiraz edelim.

— Vay canınaaa!

— Yaaa!... Şimdi telefonla sordum.

— Takılmışlardır.

— Belki ama, zannetmem. Hadi bir inelim oraya kadar!

— İnelim hadi. Başka hakem mi yok Allahını seversen.

— Söyleriz.

Ben Yılmazsporun başkanıyım. Başkanlığa hep paralı adamları getirirler. Kulüpte benden paralısı olmadığına göre, Yılmazsporun kokozluğunu anlayın.

Yarın Betonsporla maçımız var. Mühim bir maç Kazanan takım, yedinci kümeye terfi edecek. Bizim çocuklar iyi hazırlandı. Moralleri yüksek. Onları köprüaltında kampa çektim. Evliler karılarından, bekârlar ana-babalarından kurtulduklarına pek sevindiler.

Necdet beni köprüde bulmuştu. Çocuklara izmarit topluyordum. Hakem meselesi mühim olduğundan, izmarit toplamayı bıraktım. Bölgeye gittik. Kapıcı bizi şöyle bir süzdükten sonra ellerini arkasına koyup yüksek sesle mırıldandı:

— Bu dilenci milleti de çok enayi oluyor. Devlet kapısını apartman kapısından ayıramayan adamdan hayır mı gelir?

Necdet, burnunu koluyla silip:

— Biz dilenci değiliz! dedi. Kulüp idarecisiyiz.

— Siz Kulüp rakısını bile idare edemezsiniz.

Kulüplerimizin üyelik kartlarını görünce, bizi içeri saldı. Remzi bey yokmuş .Sami Beye başvurduk:

— İsmet Kapçıklı gibi kapçık ağızlı bir hakem nerede görülmüştür. Lûtfen baskasını verin.

— Geç kaldınız. İtiraz müddeti geçti.

— Ama beyefendi, maç kavgalı olacak. Bu hakem, adamı deli eder.

— Biliyorum.

— Madem biliyorsunuz...

— Bey kardeşim, sekizinci küme takımlarına ecnebi hakem getirtecek değiliz ya.

Necdet:

— Ecnebiden ecnebiye fark var, dedi. İlle İngiliz, ille Alman, ille Avusturyalı olsun demiyoruz. Ucuz ecnebilerden getirtin.

— Boşuna dil döküyorsunuz. Profesyonel birinci kümenin maçlarını bile yerli hakemler idare ediyor.

— Yerli hakem, yerli film!

Sami Bey ilâve etti:

— Ve yerli takım.

Küplere bindim:

— Sekizinci küme takımıyız diye küçümsemeye hakkınız yok. Betonsporla bizim Yılmazspor bir karma takım çıkarsın, Fenerbahçeye yarım düzine gol çekmezse gel suratıma tükür.

Sami Bey ciddi ciddi tasdik etti:

— İnanırım. . Sahi böyle bir maç tertip edilse amma zevkli olur ka. Bir bakıyorsun, sizin karma birbirinden güzel altı gol çekmiş. Herkes hayret içinde. Ertesi gün gazeteler yazıyor: «Fenerbahçe 95 - Yılmazbeton 6».

Necdet ceketime asıldı:

— Lâklâğı bırak! Ne yapacaksak yapalım.

— Yapacak şey yok. Yarın hakeme bol bol küfrederiz.

★

Soyunma odasında dedim ki:

— Arkadaşlar! Alacağınız galibiyet, Siyahköy'lüleri bahtiyar edecektir. Biliyorsunuz ki, beraberlik aleyhimizedir. Bütün gücünüzle oynayın. Galibiyet primimiz, bir paket Gelincik sigarasıdır.

Bek Hamza sordu:

— Bütün takıma mı bir paket?

— Hayır, oyuncu başına!

Çocukların yüzleri güldü. Arkalarını sıvazladım:

— İşi sıkı tutarsanız yedinci kümeye terfi ettik demektir. Azmin elinden hicbir şey kurtulmaz. Bir gün bakmışsınız altıncı kümedeyiz.

Kaleci Fahri, kollarını havaya kaldırdı:

— Hani ya Allahım, hani ya o günleri gösterecek misin?

Sahaya çıkarlarken:

— Rengimize, Sarı-Kavuniçi'ye lâyık bir oyun tutturun aslanlarım! dedim.

Gözlerim yasarmıştı. Betonsporun umumî kaptanı Necdet saha kenarında oturuyordu. Bana el etti:

— Al bir sandalye gel. Maçı beraber seyredelim.

— Seninle maç seyredilmez. İlet edersin.

— Hakemden sıra kalmıyacak ki...

— Ne kadar arasalar, bundan kötüsü bulunmaz.

— Bulunmaz billâh!

— Herifin suratında meymenet yok. Bıyıklara bak bıyıklara.

— Örümcek süpürgesi gibi.

— Ya saçlar?

— Kirpi dikeni mübarek.

Düdükle beraber maç başladı. Bir onlar hücumda, bir biz. İlk yirmi dakika böyle geçti. Betonsporlular yavaş yavaş üstünlüğü ellerine alıyorlardı. Bir ara pek sıkıştırdılar. Santrforları topla on sekize daldı. Bizim müdafiler aval aval bakınıyorlar. Olanca sesimle bağırdım:

— Salmayın lan!...

Gole giden hasım oyuncu birden tökezleniverdi. Kendi kendine düşmüştü. Zaten yakınında adam yok. Necdet:

— Ah geçmişi kınalı! dedi. Orada düşürülür mü?!.

Hakem penaltı noktasını göstermedi mi! Necdet bile şaşırdı:

— Ne yapıyor bu adam?!.

Sahaya girdim. Hakem:

— Lûtfen dışarı çıkın! dedi.

— Hakem bey, bu penaltı neden icabetti? diye sordum.

— Kale önünde çelmelendi.

— Kim çelmeledi?

— Sesiniz?

— Ama Betonsporun idarecisi de bağırdı.

— O sizden sonra bağırdı. Daha evvel bağırsaydı, penaltıyı karsı tarafa verirdim.

Topu kireçli noktaya koydu. Gözümü yumdum. Açtığımda, kaleci topu ağlardan çıkarıyordu: 1 - 0.

Sandalyeye çöktüm. Necdet zıp zıp zıplıyordu. Elbette ki memnundu.

— Ah hakem ah! dedim. Yaktın bizi.

Necdet ters ters baktı:

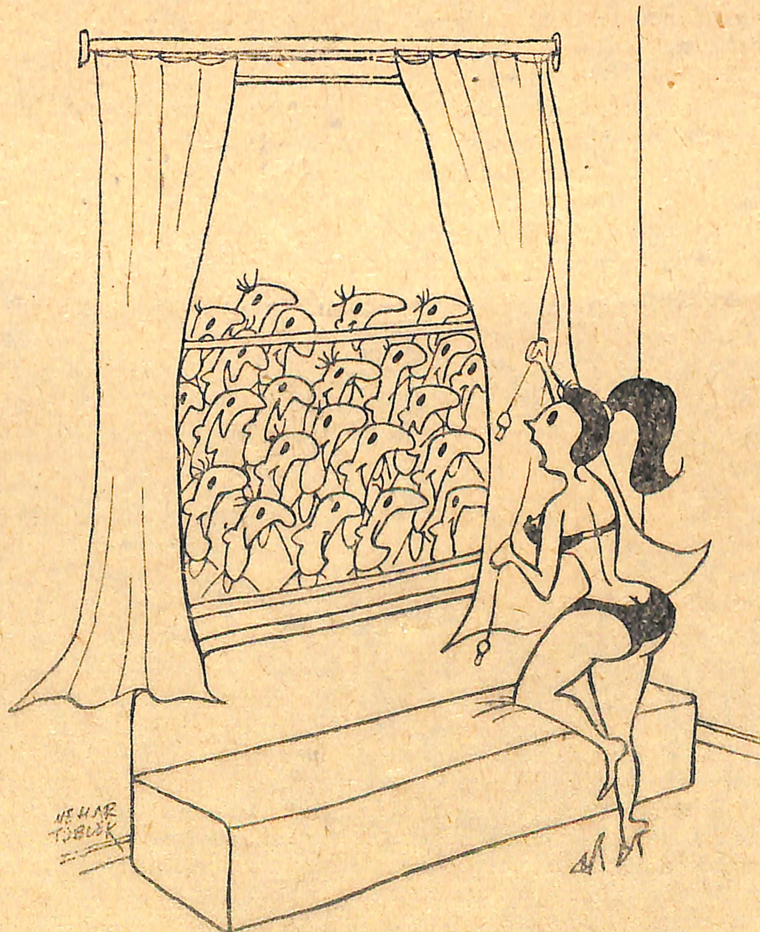
— Hakemde ne var yahu? Buz gibi penaltıydı.

— Penaltı vermesine hayret eden sen değil miydin? Ne çabuk döndün?

— Sözünü bil de konuş. Ben dönek değilim. Erkek oğlu erkeğim! Hakeme gelince, sen böyle klâs hakemi İngilterede dahi bulamazsın.

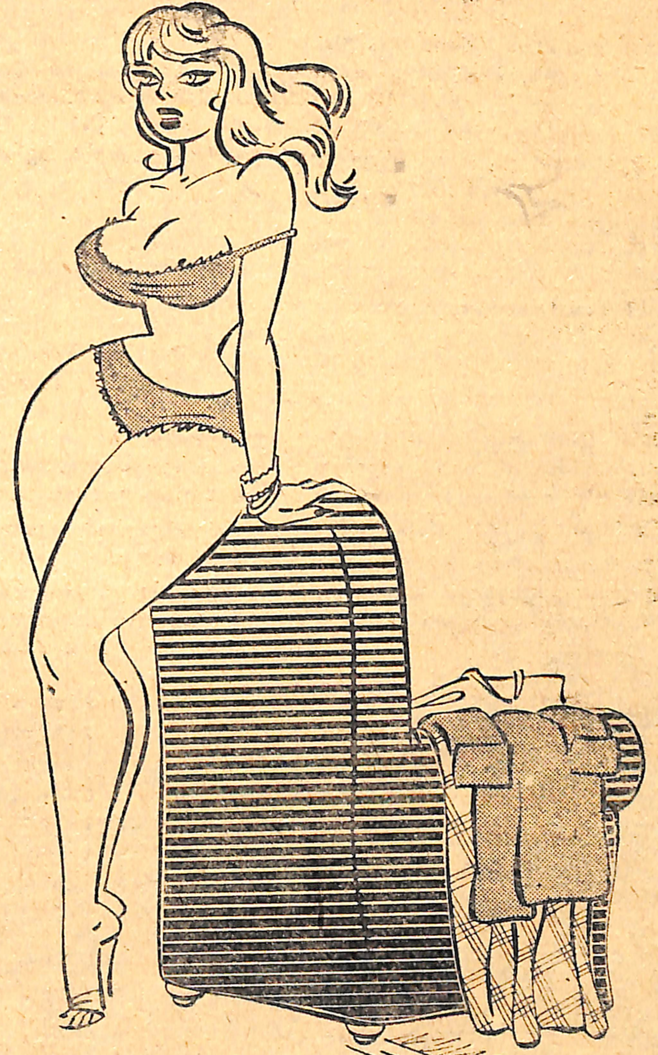
— Ne İngilterede, ne Patagonyada...

Penaltıdan on dakika sonra bir frikik yarattı. Haydi o da gol: 2-0. Yerimde duramıyorum .Çocuk-

Tiyatrolar perdelerini açtı !...

— **Korkmayın bayan, ben ihtiyar bir doktorum, her şeyi utanmadan söyliyebilirsiniz.**
— **Şey... Siz utanırsınız diye korkuyorum!...**

ların da iyice asâbı bozuldu. İşte bu esnada tuhaf bir şey oldu. Yediği iki gole içerleyen kalecimiz, topu önüne kattığı gibi finişe kalktı. Betonsporlular, ne oluyor demeye kalmadan kalecimizin ayağından güzel bir gol yediler. Hakem golü vermedi:

— Ofsayt! dedi.

— Nerden ofsayt oluyormuş? dedim.

— Esasında ofsayt şimdi olmadı, beş dakika evvel oldu. O zaman dalgaya düşüp vermemiştim. Neyse borç ödendi, hak yerini buldu.

— Amma kıyaksın ha!

Necdet yanımda bitti:

— Hakeme lâf yok! Kabahati oyuncularında ara.

Ne derler? Parayla değil, sırayla derler. İkinci devrede hakem onlara bir penaltı sallamaz mı! Öldüm öldüm. Gör bakalım klâs hakemi! 2-1 olmuştuk. Necdet, pistte aşağı yukarı dolaşıyordu.

— Nasıl? dedim.

— Bu hakem böyle şey yapmazdı.

— Size yapmazdı.

Derken bir penaltı daha! 2-2 beraberiz. Çocuklara:

— Üçüncüyü bekliyoruz! diye bağırdım.

Zira beraberlik Betonsporlulara yarar. Necdet kravatının ucunu çiğniyordu. Çatal çatal çıkan sesiyle:

— Bu namussuz herifi bizim maça verenin de, verdirenin de... diye sıraladı.

Tamamladım:

— Biraz evvel beğenenin de...

Yanık yanık güldü. Aaaa, bu ne? Bizimkilerle Betonsporlular yumruklaşmaya başladılar. Hakem maçı tatil etti. Etti ve gözden kayboldu.

Necdet:

— Arkadaşlar, dedi, bunu marizlemeden salmayalım. Verdi verdi yanlış kararları, çocukların asâbını bozdu.

— Salmayalım arkadaş! dedim.

Stadın önüne dikildik. Oyuncular da giyinip geldi. Yumruklaşanları barıştırdık. Hakemi bekliyoruz. Betonsporun santrhafı bir fikir yürüttü:

— Stadın kapısı tek değil. Biz burada beklerken, öteki taraftan kaçıvermesin.

Oyuncuları kapılara taksim ettik. Seyircilerden size katılan yok mu, diyeceksiniz. Seyirci yok ki katılsın. Bizim semtlerin halkı fakirdir. Çalışmadığı gün aç kalır. Onun için işini bırakıp maç seyretmeğe gelmez. Çoğu hamaldır. Yâni günü gününe yaşayan insandır. Eşyalarınızı, günahlarınızı taşıyacak da para kazanacak. Çoluk çocuk, ekmek gözlüyor. Hâlli vakitli değil ki dükkânını kapayıp veyahut işi adamlarına bırakıp maça koşsun. Memur değil ki, şef değil ki dairesinden, bankasından kaytarıp gelsin. Neticeyi akşam kahvede öğrenir, olur biter. Bizim buralarda, futbol oynayanlardan başka işsiz yoktu.

Necdet, benim nöbet tuttuğum kapıya geldi:

— Yahu herkes çıktı, o çıkmadı!

— Belki çıkanların arasına kaynadı.

— İmkân mı var? Çıkanı çevirdim. Hattâ bir de yanlışlık yapıp komiser Hakkıyı çevirdim.

— Ulan sen oynattın mı? Karakola çekiverir vallah!

— Sivil giyinmiş. Tanıyamadım. Ne oluyoruz dedi. Affedersin ağbi dedim, seni hakeme benzettim dedim. Hakemi ne yapacaksın dedi. Benzeteceğim dedim. Benzet benzet. Müstahak dedi.

— Hakkı Ağbi, erkek adamdır.

Betonsporlu bir oyuncu koşa koşa geldi:

— Staddan çıkacak kalmadı. İçerisi tamamen boşaldı. Kapı kapanıyor.

Necdet ona söylendi:

— Uçmadı ya! Muhakkak içeridedir. Gitmemizi bekliyor. Sen kapıyı niçin bıraktın?

— Kapı boş değil ağbi! Selâmi var.

O gün akşamı orda ettik. Bakkaldan aldırdığımız zeytin ekmeği tıkınırken, efendiden bir adam staddan çıkıp yanıbaşımıza dikildi:

— Burada ne beklediğinizi sorabilir miyim?

— İsmet Kapçıklı denilen hakem müsveddesini bekliyoruz.

— Boş yere bekliyorsunuz. İsmet bey çoktan gitti.

— Nasıl gider? Biz saatlerdir buradayız.

Adam, burnumuza doğru güldü:

— O ihtiyatlı bir hakemdir. Maçtan sonra tanınıp sopa yeme sin diye, sahaya takma bıyık, takma saçla çıkar.

Yalçın Kaya

MUSAADE EDERSENİZ!

«Dul Kadınları Eğlendirme Şirketi» nin umum müdürü, uzun zamandan beri diş bilediği genç kayıt memurunu yanına çağırttı:

—Çevirdiğin dolapları bilmiyor değiliz, diye gürledi. Öbür günden itibaren işine son verildi...

Kayıt memuru boş verdi. Yalnız:

— Müsaade ederseniz, yarın öğleden sonra izin istiyorum... dedi.

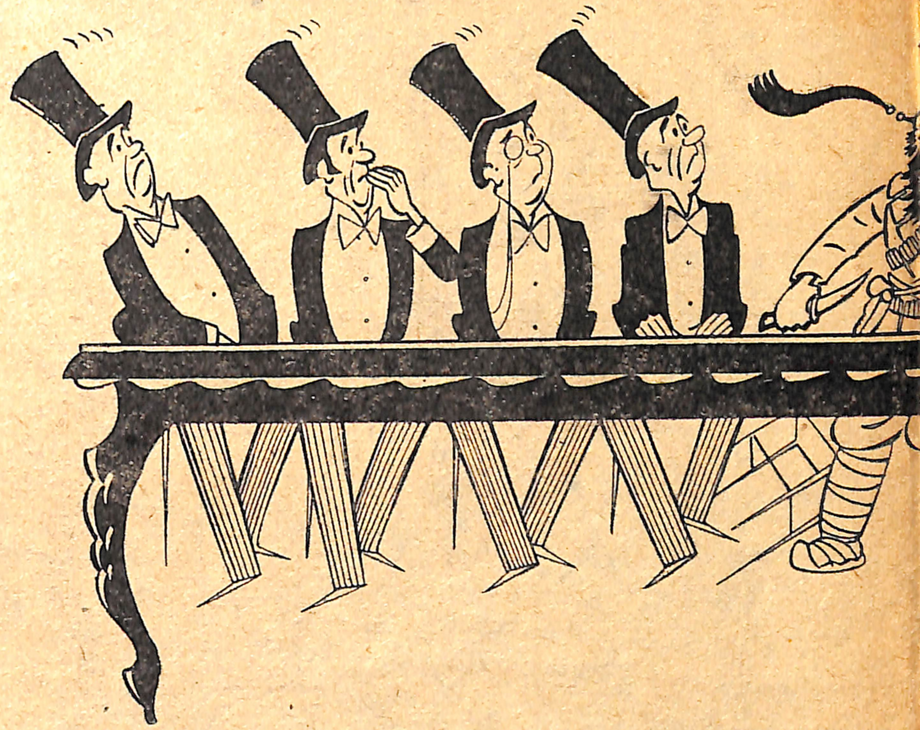
— İzin mi? Zaten öbür gün ay başı. İşinizden atılıyorsunuz. İzni ne yapacaksın?

— Cenazeye gideceğim.

Umum müdür, az evvelki şiddetinden utanır gibi olmuştu. Yumuşaklıkla sordu:

— Kimin cenazesine?

— Sizin!

Yunanistan, Kıbrıs kendisine verilmez

— Kıbrıs'ı bana vermez

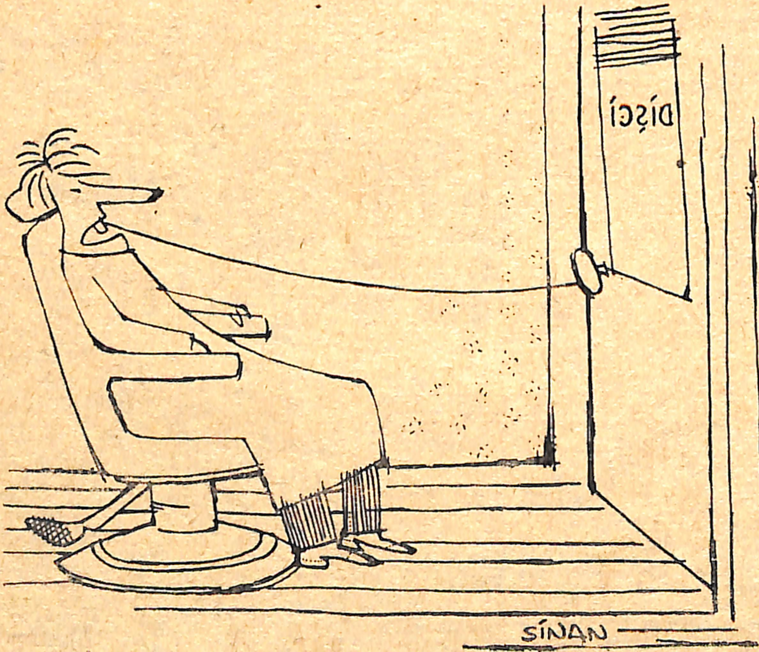
Hele bir dönsün...

Celâl Gürman İstanbul'a gelmişti. Dr. İsmail, onu «operet» lerden birine götürdü. Revünün bir sahnesinde baş yıldız kadın, arkasını seyircilere dönerek tamamiyle soyunuyordu. En ön sırada oturduklarından, Celâl'in nefesi sıklaşmıştı. Dr. İsmail:

— Nasıl? diye sordu, bu sahne sana bir şeyler söylüyor mu?

Celâl Gürman boğuk bir sesle mırıldandı:

— Marifet yüzüme karşı söylemekte!

YAZISIZ!

★ Bugünlerde bir çocuğu eğlendirmek onun babasının yetiştirilmesine sarfedilenden daha pahalıya mal oluyor.

★ Bazı kere sevilip sonradan terkedilmek üç çocuklu bir ailenin ev işlerini görmekten daha iyidir.

★ Bitki âlimi çiçekler hakkındaki her şeyi bilen, çiçekçi ise insanların çiçeklere kaç para verebileceklerini keşfeden kimsedir.

★ Arı üç milimetrelik ufak bir iğnesi olan bir hayvandır. Geri kalan 8 milimetre sizin hayalinizden ibarettir.

Ne ayıp, ne ayıp!..

Geçkin, lâkin hâlâ gözü çöplükte olan bir kadındı. Karakola girdi. Komisere:

—Bir adam var, dedi, bizim evin önünde soyunup anadan doğma denize giriyor. Ne ayıp şey... Lûtfen çaresine bakın...

Komiser çaresine baktı. Adam mayoluydu. Daha ötede denize girmesi tembih edildi. Ertesi gün kadın geldi. Yine aynı şikâyet:

— Ne ayıp... Adamın denize girdiği bizim evden görülüyor...

— Peki, tembih ederiz, görülmiyecek kadar uzakta girsin denize...

Üçüncü gün, kadın yine karakoldaydı:

— Siz ne biçim komisersiniz? diye bağırıyordu. Herif gözlerimizin önünde soyunuyor da sesinizi çıkarmıyorsunuz:

— Nasıl olur? diye şaştı komiser. Adam bize çok uzakta denize gireceğine söz verdi de serbest bıraktıktı...

— Siz öyle bilin, diye bağırdı kadın. Siz öyle bilin... Üçüncü kattan dürbünle bakın da herifin nasıl soyunduğu görünüyor bizden!...

Acelesi var!

Kuyumcu dükkânının önünde bir hususî araba durdu. İçinden kılıksız biri indi:

— Çok müşkül vaziyetteyim, dedi mağaza sahibine, lûtfen bana beş on kuruş yardım edin...

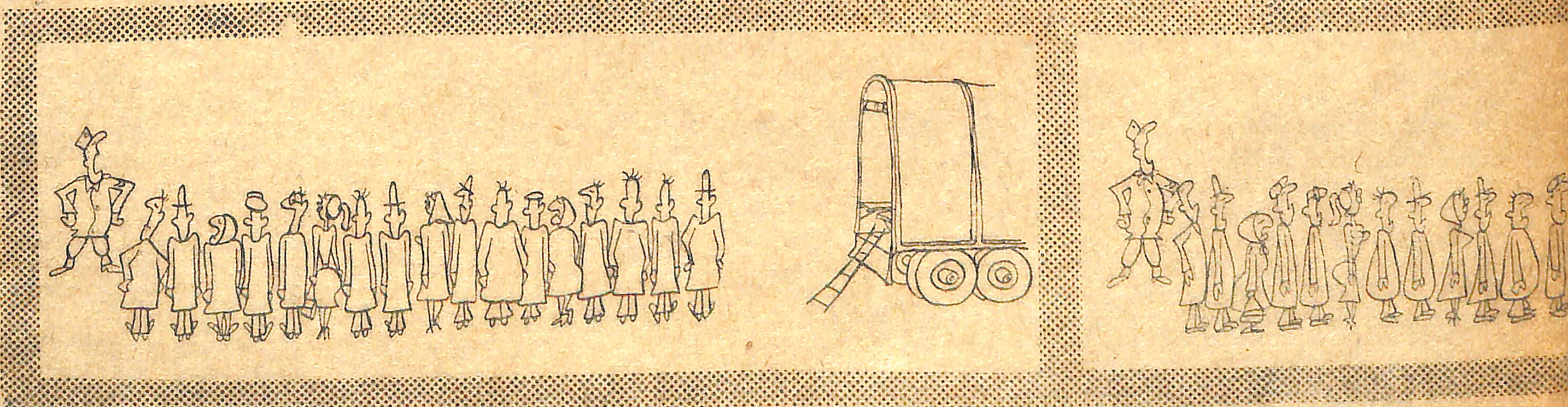
Zengin kuyumcu şaşırmıştı:

— Böyle dilencilik de görmedim, diye kekeledi. Para istemeğe otomobille geliyorsun...

Adamcağız boynunu büktü:

— Anlasanıza işte, dedi, ne kadar güç durumdayım, ne sıkışık vaziyetteyim!

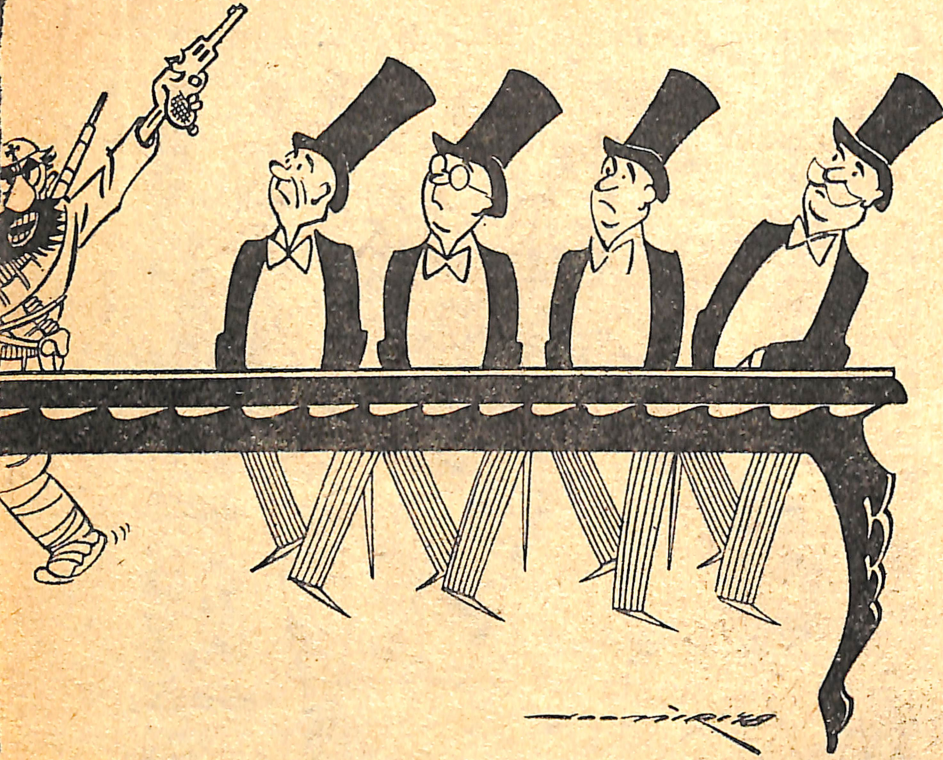
Şehir içi nayliyatında askeri vasıtalardan ist

— Hazır ooooolll...

— Sağaaaa dön.

...e NATO'dan ayrılacağını söylüyor!...

...eniz aranızdan ayrılırım!

NERDEN GEÇER!

Ertuğrul, müzmin bekârlardandır ama, dehşetli de kadın avcısıdır. Bir akşam, geç vakit, Beyoğlu'nda, öteden beri gözüne kestirdiği birinci sınıf güzel bir kızla karşılaştı. Hemen geri dönüp kızın peşine düştü. Kız da bunu hissetmişti. Durdu ve Ertuğrul'a sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Beriki hiç bozmadı:

— Bir şey soracağım...

— Sorun...

— Sizin evin yolu nerden geçer?

Kız güldü:

— Beyoğlu Evlenme Memurluğundan!

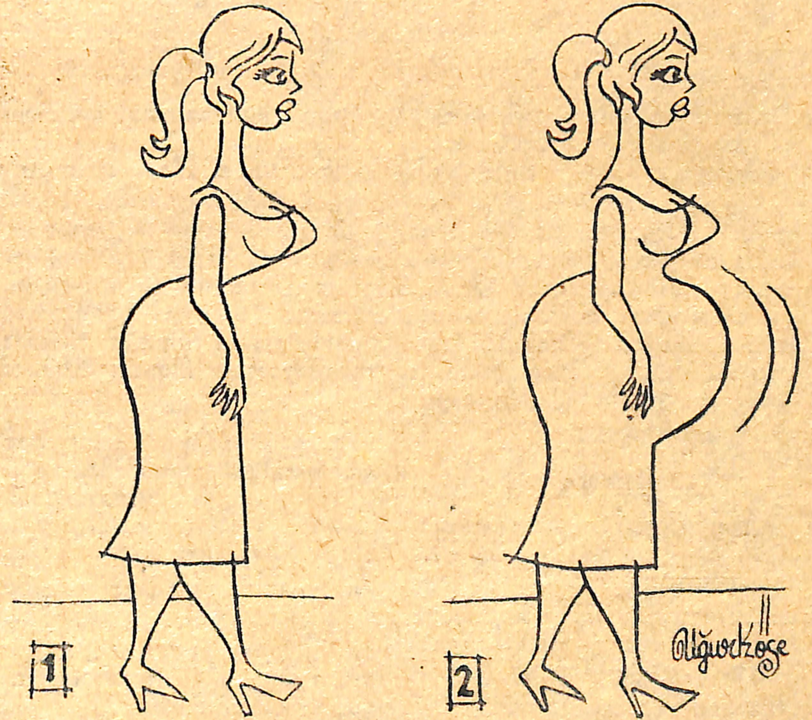
Esaslı rejim!

Aytekin Öktem, bu seferki seyahatinde yine Cenevre'de aynı otele inmişti. Kocasıyle aynı lokantaya gidip yemeklerini yiyordu. Lokantacı onları tanımıştı:

— Her halde, dedi, yemeklerimizden memnun kaldınız ki, tekrar tekrar bize geliyorsunuz...

Aytekin Öktem tatlı tatlı gülümsedi:

— Tabii, dedi. Ben şişmanlamaktan nefret ederim. Herkes seyahat dönüşü nasıl olup da aynı çizgileri muhafaza ettiğimi sorup duruyor. Halbuki her seyahat dönüşü, burada bir hafta kalıp lokantanıza geldiğim zaman aldığım bütün kiloları kaybediyorum!...

Zam

Kara sevda!

Kime rastlasa: «Ah! Şu Muallâ ile bir evlensem... Ondan sonra ölmeğe razıyım...» diye dert yanıyordu. Artık, zavallının kara sevdaya tutulduğuna hükmetmiştik. Günün birinde, Muallâ ile sahiden evlendiğini duyduk.

Muzip bir arkadaş, şu ilânı yayınladı:

«Acı bir kayıp — Şehrimizin tanınmış bekârlarından İsmet'le Muallâ evlenmişlerdir. Kederdide aileleri çelenk gönderilmemesini rica ederler».

#

Bir Çin fıkrası

Zengin bir Çinliydi. Mükellef bir ziyafet çekiyordu. Dâvetliler bilhassa akvaryumlarda yüzen mini mini, çok nâdir balıkları hayranlıkla seyrediyorlardı. İçkiyi fazlaca kaçırmış misafirlerden birinin aklına esti. Elindeki viski kadehini akvaryumlardan birine boşalttı. Herkes, balıklar hemen ölecek zannetti. Ama hayvanlar, rahat rahat yüzmeğe devam ediyordular.

Ertesi sabah baktılar, balıklar hâlâ yüzüyor, yaşıyor. Bunun üzerine denemeyi tekrarlamağa karar verdiler. Yalnız bir yerine iki kadeh viski döktüler. Üçüncü günü iple çektiler. Hayret!... Balıklar yaşıyordu.

Zengin Çinli hayli meraklı bir adamdı. Bir ay, her gün miktarı biraz artırarak aynı akvaryuma viski boşalttı. Her seferinde de sabah kalkınca balıkları hayatta buldu. Ay sonunda kâhyasiyle hesap görürken büyücek bir masrafın karşısında herhangi bir açıklama bulamayınca sordu:

— Bu nedir?

Yaşlı kâhya sükûnetle cevap verdi:

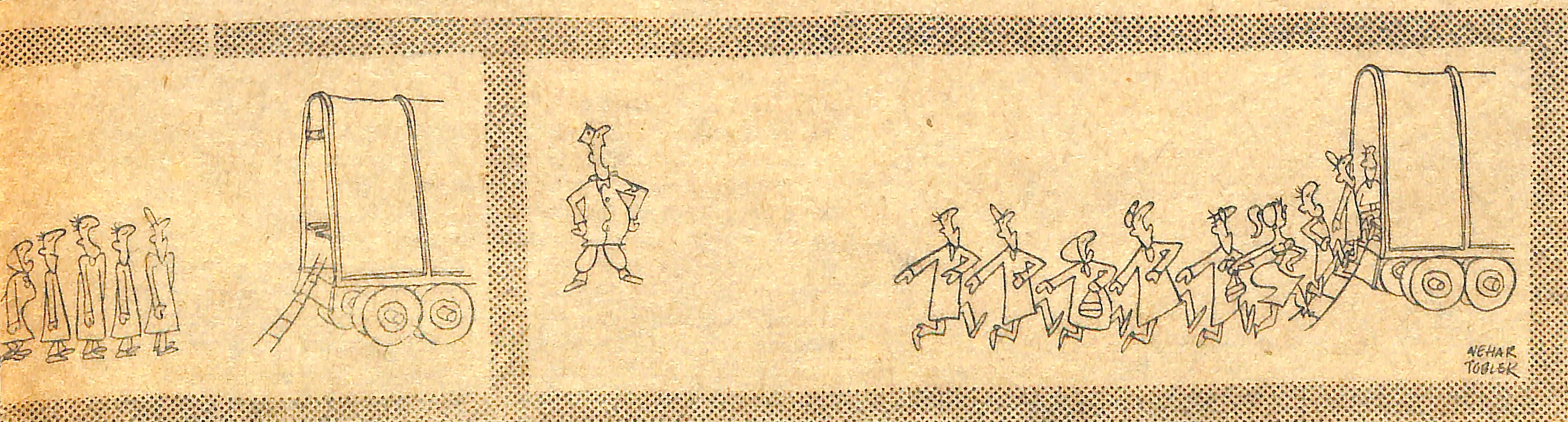
— Balık masrafı... Bir aydır her sabah akvaryuma yeni balık koymak zorunda kalıyordum!..

★ Bugünlerde milyonerler gibi yaşıyabilenler ancak milyarderler...

★ Yazın sivrisineklerden korunmanın yegâne çaresi; kulaklarınıza birer boru takıp vızıltılarını önceden duyarak uyanmaktır. Bunun da bir tehlikesi var: Sivrisinekler boruya girip kulaklarınızı yiyebilirler...

★ Bu yaz Florida'da havalar o kadar kötü gitti ki yüzme havuzlarındaki tehlike işaretleri altüst oldu...

...ade edilmesi düşünülüyor... (Gazeteler)

— Uygun adım, marş!...

Yazan

★ Adnan VELİ ★

KATILANLAR:
1) Asuman Dosdoğru (Belediye temizlik işleri müşavir yardımcısı)
2) Firûz Yerebakan (Gümrük tarife dairesi başkâtibi)
3) Mesrure Palamarcı (Sultan Reşad'ın esvapçıbaşısı, Mirliva Yakûp beyin yetim torunu)
4) Şaban Hamdolsun (İ.E.T.T. Otobüs işletmesinde biletçi)
5) Hüsamettin Balparmak (Ocak başkanı)
6) Mücahit Turnagil (Toplantıyı tertip eden gazeteci)

Mücahit

Açık oturumumuza hoş geldiniz. Bugünkü toplantımızı, hayat pahalılığı ve geçim zorluğu konusuna ayırmış bulunuyoruz. Bu bakımdan, toplantıya iştirak eden sizleri de, dar gelirliler ve memurlar arasından seçtik. Çünkü geçim zorluğuna en çok mâruz kalan sizlersiniz. Buradaki konuşmalarımızda, ıstıraplarımızın sebepleri üstünde durarak, çarelerini araştıracağız.

Mesrure

Ah evlâdım, bu işin çaresini bulan biri çıksa da, cümle ümmeti Muhammedin hayır duasını alsa... Vallahi her cuma Eyüp Sultan hazretlerine gidip de ne nezirler adamıyorum. Şu zeytinyağı, şu sabun, şu kıyma fiyatları bir düşse de, şöyle bir «Oooh!..» desek diyorum. Ama nafile...

Asuman

Bayancığım, siz belki tek başınıza yaşadığınız için, geçimin ağırlığını bizim kadar duymazsınız. Ama biz memurlar, ailece, hakikaten tarifsiz bir perişanlık içindeyiz. Et yemekten, balık yemekten vazgeçtik. Kuru fasulyeyi, yağsız lâhanayı bulduğumuz günler bayram ediyoruz. Halimiz nereye varacak bilmem ki?!..

Firuz

Bendeniz bu hususta bir havadise muttali oldum. Memurların güç durumda olduklarını, çok sıkıntı çektiklerini nazarı itibara alan alâkalılar, bir komisyon kurulmasına ve bu komisyonun da, memur dertleri üstünde durmasına karar vermişler. Bu karar mucibince komisyon toplanmış. Komisyon başkanlığına, sekreterliğine, ve bir de muhasipliğine üç arkadaş seçmişler. Bu arkadaşlar, komisyonun tetkikatı sonunda vardığı kararları bir araya getirilmiş. Dosyesine konacağı sırada, dosyenin içinde teneke raptiye bulunmadığı görülmüş. Dosye raptiyeleri piyasadan aranmış, temin edilememiş. Yeni ithal kotolarında da raptiye ithaline izin verilmiyormuş. Şimdi komisyon, Ticaret Vekâletine başvurarak, dosye raptiyesi ithalinin, memurların geçimi dolayısiyle, son derece zarurî olduğunu beyan etmiş. Yalnız, dosye raptiyesinin EPU memleketlerinden mi, yoksa İCA kanalından mı, yoksa İktisadî İşbirliği teşkilâtından mı, yoksa Amerikan yardımından mı, yoksa Milletlerarası Para Fonundan mı temin edileceği hususunda bir karara varılamamış.

R/11413 sayılı sirkülere bağlı D listesinin 6817 sayılı Resmî Gazetede yayınlanan C/121-TYK sayılı cetveline göre 17 nci maddenin L/41 sayılı zeylinde belirtilen ve gümrük tarife komisyonunun 119+5 Z/CC-104 tertibinde zikredilen demir ve çelik ve pik ve ham demir ve font ve aksıde edilmemiş galvaniz ve tutya ve alüminyum sülfat ve feldispat ve fosfat ve asfalt ve karlsbat müştaklarından olduğu hakkındaki M. 1013/PR 88 sayılı lisansa performa faturası almak üzere % 7 li transfer muamelesine girişildiği için, arkadaşlar, en kısa zamanda kuru fasulyenin elli kuruşa ineceğini yemini billâh temin ediyorlar.

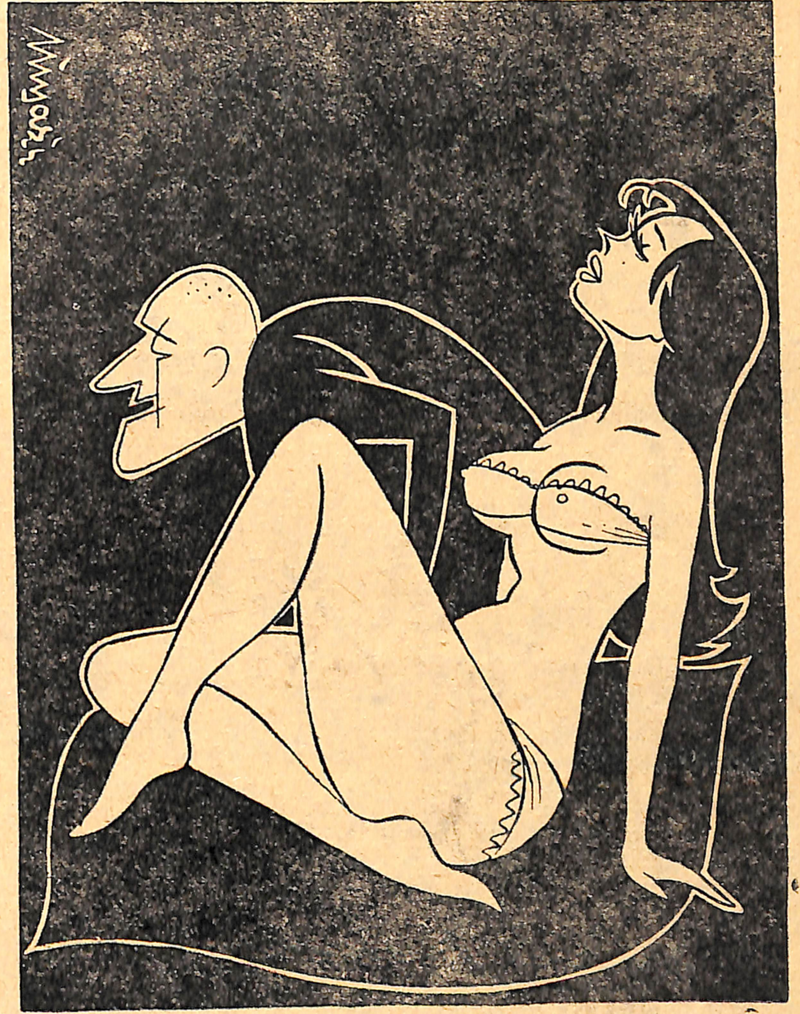
Mesrure

Hay Allah onlardan razı olsun. Zaar bizim için uyku muyku uyumuyorlar. Yalnız, o lâfların bir yerine benim pek aklım ermedi. İptida sen dedin ki «dosyenin içinde teli yokmuş» dedin. O saydığın lâflar, dosyenin telini getirtmek için miymiş acap?... Eğer onun içinse, ben, bizim Nuruosmaniyedeki Cüce Sabahatten bir firkete uyduruvereydim.

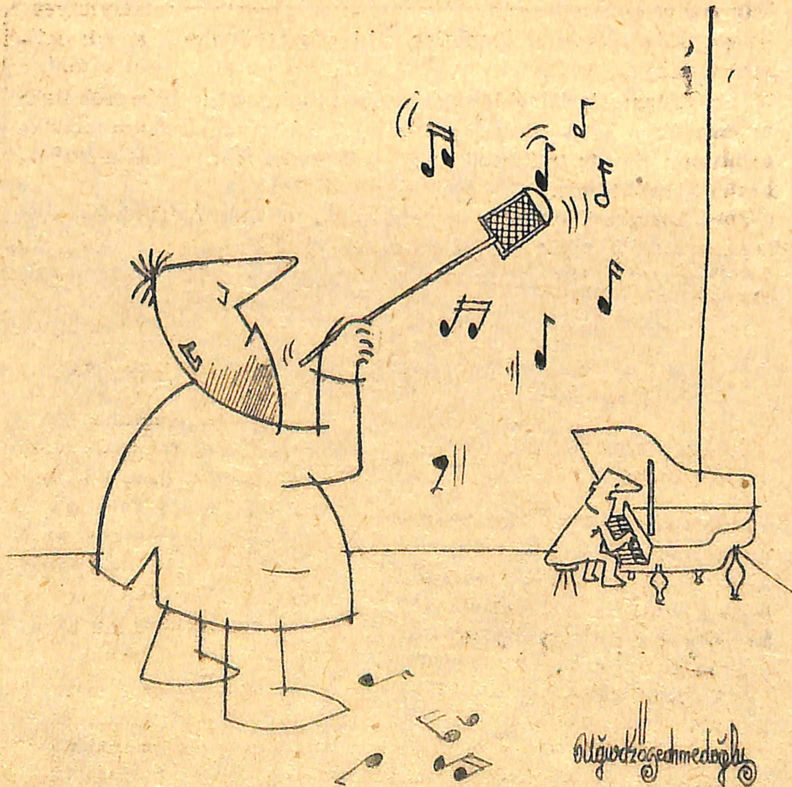
Hüsamettin

Firketeyle olur mu hemşire hanım?... İşte asıl böyle transferi yapılmamış firketeler, bu memleketin iktisadî hayatını allak bullak ediyor. Firuz Bey arkadaşımızın saydığı numaralar, çok iyi numaralardır. O numaralar sayesinde en kısa zamanda büyük bir bolluk ve rahatlık başlıyacağına şüpheniz olmasın. Ama, uzun yıllar geri kalmış bir memlekette, medenî bir cemiyet hüviyeti kazanabilmek için, elbette bir takım fedakârlıklara katlanmak zorundayız. Bugün zeytinyağı fiyatları, pirinç fiyatları, peynir fiyatları arttıysa, bu keyfiyet, düne kadar zeytinyağı, pirinç ve peynir yiyemiyen köylümüzün, artık mutlu bir refah devresine girdiğine delâlet eder.

Bugün için hepimize düşen vazifeler vardır. Zeytinyağından söz açılmışken, size bir misal vermek isterim. Zeytin fiyatları da

— Kadın — Ben, huzursuzluğun iktidardan doğduğuna inanmıyorum!..

YAZISIZ!

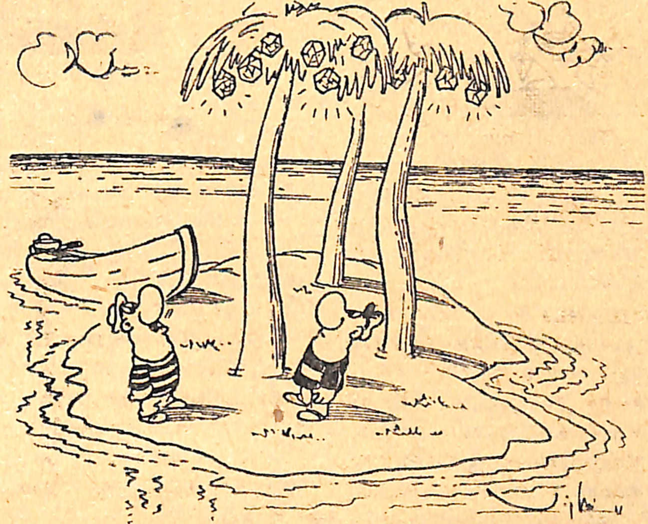
İşte üç şaheser!

İtalya'da Bordighera'da yapılan milletlerarası karikatür yarışmasında bu yıl, birinciliği Fransız Bernard Aldebert'in aşağıdaki karikatürü, ikinciliği, yandaki sütunun başında gördüğünüz İtalyan karikatüristi Vittorio Vighi'nin karikatürü, dördüncülüğü de yine İtalyan karikatüristi Giorgio Cavallo'nun alttaki karikatürü kazanmıştır.

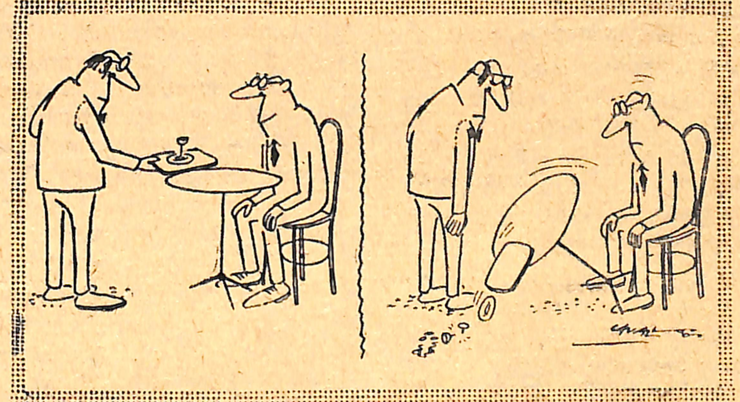
Bu şaheserler karşısında, öyle sanıyoruz ki, siz de bizim gibi hayretle güleceksinizdir:

— Önüne bak, önüne...
— Bakıyorum karıcığım!

— Tuhaf şey... Bir de bu ada için çok enteresandır demişlerdi!

YAZISIZ!

az çok yükselmiştir. Ama bu, yine bizim halkımızın yüzünden oluyor. Halk zeytini müsrifçe yiyor. Afiyet olsun da yesin... Ama memleketin azamî tasarrufa ihtiyaç gösteren bu günlerinde, zeytin tanesini birer birer yemek doğru değildir. Önce, ekmekten bir lokma koparılarak zeytinin yarısı ısırılır. Öteki yarısı da ikinci lokmada ısırılır. Üçüncü lokma ekmekle zeytinin çekirdeği emilir. Sonra bu çekirdek, hemen çöpe atılmamalıdır. Çimentonun üstüne şiddetle vurulmalıdır. Eğer çekirdek, çimentoda zıplamazsa, o çekirdeğin üstünde biraz daha et var demektir. İşte o takdirde dördüncü lokma ekmeğe müracaat edilir. Böylece, zeytin çekirdeği, çimentonun üstünde zıplayacak hale gelinceye kadar emilir. Memleket sevgisi bu demektir. Ama bunu herkese anlatmak ne mümkün?... Zeytini teker teker yemiye, dağ olsa dayanmaz. İşte Halk Partililer zeytini teker teker yiyorlar. Üstelik çekirdeklerini de yutuyorlar. Böylelikle iktisadî kalkınmamızı baltalıyorlar. Halbuki üç dört defa emilmiş olan zeytin çekirdekleri, otomobil tekerlerinde rulman bilyesi olarak kullanılabilir ve memleket, böylelikle binlerce dolar döviz tasarruf etmiş olur.

Şaban

Ben gidiyorum beyim...

Mücahit

Nereye gidiyorsunuz?...

Şaban

Bu lâflar çok dokundu bana... Ben şimdiye kadar zeytini iki lokmada yerdim. Çekirdeğini de çöpe atardım. Meğer ben ne kötü adammışım?... Pişmanlıktan ötürü, vicdanım ter ter tepiniyor.

Hüsamettin

Vicdanının tepinmesine helbet bir çare buluruz. Sen otur hele...

Mesrure

Üzülme bilâtçı efendi oğlum... Hele şu dosyenin firketesi Avrupadan gelsin. Vallahi zeytinleri üçer üçer yiyeceğiz. Üstelik çekirdeklerini de yutacağız evel Allah...

Hüsamettin

Elbette... Ondan kimsenin şüphesi olmasın. Yurdumuz günden güne refaha, bolluğa, rahatlığa kavuşacak, ondan sonra fasulyenin, nohutun esamisi bile okunmıyacaktır. Men sabere zafere demişler... Onun için şimdi Ankara'ya candan bağlılık telgrafı çekmeyi teklif ediyorum.

[Asuman, Firuz, Mesrure, Şaban, hep bir ağızdan:

— Çekelim beyim, çekelim... Çok iyi olur.]

Hüsamettin

Öyleyse ben telgrafı şuracıkta kaleme alıvereyim:

«Memleketimizin yükselmesi ve kalkınması için, geçici bir zaman katlanmıya mecbur bulunduğumuz güçlükleri daima sabır ve tevekkülle karşılamaya âmâde olduğumuzu bütün bağlılığımızla bildirir, cümlemizi saadete kavuşturacak olan dosye firketesinin bir an önce ithaline emir buyurulmasını derin saygılarımızla niyaz ve istirham ederiz.»

Adnan VELİ

Kızlar öyledir!

Apartımanları küçüktü. Nilüfer, altı yaşındaki kızıyle yedi yaşındaki oğlunu aynı günde yıkamak mecburiyetinde kalıyordu. İlk gün, iki yumurcağı banyoda soydu, yıkadı. Lâkin oğlan çok bilmişti. Küçük kızkardeşini dikkatle tetkik etti:

— Aman bu kızlar, dedi, ille bir şeyleri yok edecekler, kırıp dökecekler, çekip koparacaklar!

※

Korkunç şey

On yaşındaki oğlunu eve götürüyordu. Otobüste karşılarına balık etinde, şık, genç bir kadın oturmuştu. Oğlan, Taksim'e gelinceye kadar kadını göz hapsinde tuttu. Otobüsten iner inmez de ciddiyetle babasına:

— Kadını gördün mü baba? de.. Ağzımın suyu aktı...

— O ne demek? Utanmıyor musun?

— Dalga geçme baba... Kadının şapkasındaki kirazları görmedin mi? Hem de bu mevsimde!...

★ Yazan · BİTİRİM ★

ONU, ilk defa Bahar Bayramında öğrdüm. Gülhane bahçesinde gül gibi bir kızdı. Pembe beyaz ve utangaç... Anneciğinin sol koluna sımsıkı sarılmış...

Gözgöze geldik, uzun ve kıvrık kirpikleri kalbime battı; acıtmadan, tatlı tatlı... Bizim de bir kalbimiz var. Başladı pır pır etmiye, Gözlerim şaşıladı, Gülün karşısında dut yemiş bülbüle döndük. Yürüyüşüm bile değişmiş, paytak paytak adım atıyordum. Aşk dedikleri işte bu olacak

Balonlar... Atlı karıncalar... Canbazhaneler... Düdük sesleri... Her taraf karınca düğünü gibi kalabalıktı. Sıra sıra dizilmiş, asırlık ve muazzam boylu ağaçlar, gökyüzüne varamıyacaklarını anlamış gibi yorgun, geniş ve dalgın yapraklı dallarını aşağılara sarkıtmışlar, bu hoş kalabalığı dinliyorlardı.

Annesiyle birlikte, büfelerden birinin önünde durup birer bardak limonata içtiler. Ben de yaklaşıp içtim Tekrar gözgöze geldik, limonlu ve şekerli duygular içinde ferahladım. Kız, seher vakti açılmış gibi gülümsüyordu.

Dönme dolaba binmek istedi. Annesi dolapçıyı sıkı sıkı tenbihleyip teslim etti. Ve ben de yanındaki boş yeri kapıverdim. Az sonra yükseldik, yükseldik... Ta gökyüzüne çıktık.

— Ah... Korkuyorum...

— Ben de korkuyorum... Fakat bu tatlı yükselişten değil, biraz sonra sizi kaybetmekten...

Bu defa başladık aşağılara doğru inmeye.

— İçim bir tuhaf oluyor...

— Kalbiniz de çarpıyor mu?...

— Şey... Evet...

— Hep böylece muhteşem dallar ve mavilikler içinde kalsak...

Karşımızda oturan orta vaşlı bir zat, sapkasını kulaklarına kadar geçirip lâhavle çekti. Dolap yavaşladı, durdu, indik.

Kayınvaldem olacak, (mikrop görmüş büyük bir âlim gibi) gözlüklerini takmış bana bakıyor...

Nihayet, geniş bir tel kafesle kendini muhafaza eden bir maymunun huzuruna birçok insanlarla birlikte dizildik. Tuhaf mahlûk ağzına bir kabak çekirdeği attı, bizleri tepeden tırnağa süzdü... Kimbilir neler hatırlamış olacak kandilli bir nanik yapıp arkasını dönüverdi.

Artık halk, akın akın boşalıyordu. Herkes, kendi dünyacığını yaşadığı kapalı kutusuna dönüyor. Lâcivert caddelerden, parlak ışıklar altında süzülüp gittiler. Ben de evciklerine kocaman bir mim koydum.

★

Romeo Jülyet filmindeki gibi... Evleri çiçekli bir bahçe içinde. Ötesine berisine hanımelleri, yediveren güller filân sarılmış. Balkonu da var.

Annesi son günlerde Ankaraya akrabalarının yanına gitti. Bizim sevgiliyle birlikte bir hizmetçi bir de yaşlı hanım var. Günlerce kendi kendime hayal kura kura fır döndüm. Tevekkeli romancılar plâtonik aşkları yaza yaza bitiremezler. Doğru dürüst bir şeyin başladığı yok ki bitsin.

İyi cins, pembe zarf kâğıtla mürekkep filân tedarik eyledik; karaborsadan... Sonra kara kara düşünmiye başladık. Acaba ne yazmalı. Karaladık bir şeyler. Bahçe duvarından içeri atıverdim. Uctu gitti havuzun içine, kırmızı balıklar yedi. Tövbe yarabbi.

En iyisi bir gece içeri atlayıvermek. Kız Jülyet kadar değilse de onu andırır. Bu fakir de karanlıkta bal gibi âşık yerine geçer. Nevimiz eksik...

O gece duvardan usulcacık atlayıverdim. Tepesi üstü çimenlerin üzerine düşer düşmez karşımızda bir karaltı ve hırrr... diye bir ses.. Bir köpek ki maazallah!... Köşeye sıkıştık kaldık. Kımıldamadan uslu uslu oturursam hiç ses etmiyor. Kazara parmağımın ucunu kımıldatacak olsam, hırrr... Korkumdan bağıracağım. Olmaz ki. Karşılıklı burun buruna bekledik bekledik... Bari hayvanın gözlerine bakayım, manyatizma yapıp uyuturum dedim ve başladık sessiz sessiz bakışmaya. Beş dakika, on dakika derken... O ne o!.. Oh sevgilim sen misin!... Neyse bizim gül kız gülümseyerek koşup geldi.

— Çok beklettim mi canım?

— Seni ömrüm boyunca bekledim sevgilim...

— Rüyalarımın kahramanısın sen...

Bakın nasıl atıyor!... Kız atıyor demiyorum, kalbim atıyor.

Üzerime eğildi. Ilık nefeslerini yüzümde hissediyorum. Dudaklarımı dudaklarıma değdirdi, nemli bir gül yaprağı gibi... Bu günleri gösteren rabbime şükürler olsun. Doğrusu filmlerde öpüşmenin her türlüsünü gördüm ama bu türlüsünü de görmedim. Kız resmen suratımı yalıyor canım. Gözlerimi açtım, aaay!... Hınzır hayvan beni uyutmuş suratımı yalıyor. İmdaaat... Rezalet paçalardan aktı.

★

En iyisi evlenmeli. Fakat tahkikat lâzımmış. Evvelâ kayınvalde hakkımda bir anket açtı. Bakalım ben nasıl adammışım. Elâleme sordu da sordu...

Aldığı cevaplar da aşağı yukarı şöyle:

«Ele verir talkını, kendi yutar salkımıyımışım...»

«Vereceğime karga, alacağıma şahinmişim...»

«Hokkabaz kılıklının biriymişim, sipsak zengin olmuşum...»

Bunlar da kusur mu yâni... Bu güne bugün ticaret adamıyız.

— Olmaaaz.. Dedi, kızımı sana dünyada vermem.

Dil döktük, ağzımızla kuş tuttuk... En sonunda razı oldu.

Günlerden bir gün, nişanlım ta gözümün içine baktı:

— Anneme biraz kompliman yapsana canım...

— Peki ama nasıl?

— Meselâ, çiçeğe pek meraklıdır, bir saksı filân hediye getir.

— Peki.

Hemen ertesi gün bizim kapıcıyı karşımıza diktik:

— Bana bak Cafer efendi.

— Buyur begim.

— Al şu elli papeli, geçen gün önünden geçtiğimiz çiçekçi dükkânını hatırladın mı?

— He ağnadım.

— Oranın sahibi benim aziz ahpabımdır. Kendisine git, selâmlarımı söyle, bu parayı ver. Benim için bir saksı seçsin; kayınvaldeme götürecem. Sonra saksı ile birlikte evin kapısında beni saat tam altıda bekle.

— Ağnadım, saatın kapısında evi beklicem.

Cafer efendi ensesini kaşıdı, pabuçunu sürüdü gitti.

Akşam üzeri yazıhaneyi kapattım. Bir taksiye atladık, yollandık eve.

Cafer, elinde saksı paketi o civarda ciddi ciddi bekliyordu. Pencereden de benim geldiğimi görmüşler. Hemen kapı açıldı. Caferin elinden paketi kaptığım gibi daldım içeri.

Salonda misafirler vardı. Bizim kayınvalide ayarında hanımefendiler. Paketi büfenin kıyıcığına bıraktım. Geçip karşılarına oturduk.

Az sonra içlerinden biri:

— Kayınvalideye getirdiğiniz çiçeği doğrusu merak ettim dedi.

— Hay hay açayım efendim.

Cart curt kâğıtları parçaladık. Amanın bu ne!... Paketten çıka çıka koskoca, dimdik bir kaynana dili yaprağı çıktı. Dikenli dikenli duruyor.

Bizim Cafer çiçekçiye, kaynana çiçeği istiyorum deyince o da sarmış göndermiş.

Kaynanam kıpkırmızı oldu:

— Bu ne mânalı hediye!...

Ben mosmor kesildim.

Hemen bahçeye sıvıştık. Arkamdan pencere açıldı. Bizim saksı uçup geldi. Ramak kaldı tepemizde bin parça olacaktı... Yalnız iri yapraklı kısmı kaba etlerime çarptı. Bir anda yirmi otuz dikenin birden acısını duydum: «Vayyy...» demişim.

E gülü seven dikenlerine katlanır!.

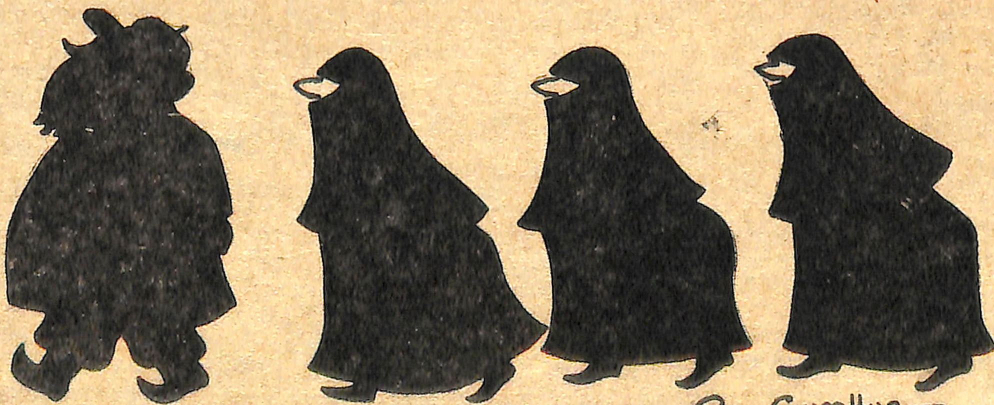
Arkasından bizim gül kız yetişti:

— Beni hâlâ seviyor musun canım?

— Hem de nasıl...

Bu defa rüyada değil, sahiden öptü.

Kolkola girdik, evlendik gitti.

«Kara yara»

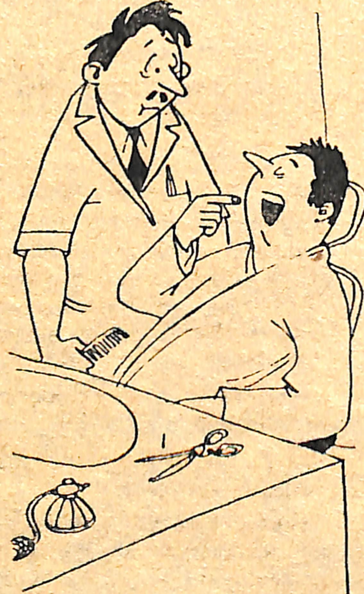

Kim yazdı?

Harp sırasında idi ve Almanya işgal altında idi. Polis harıl harıl duvarlara «Amerikalılar vatanınıza dönün» diye yazanları arıyordu. Bu, gayet kalın kırmızı bir boya ile duvarların ancak yarım metre yüksekliğine yazılmış korkunç ve dehşet bir yazı idi ve şüphe yok ki, Nazilerin işi idi.

Uzun aramalardan sonra yazıyı yazanlar bulundu. Fakat sanıldığı gibi bunlar Naziler değil, memleketlerini ve arkadaşlarını özlemiş olan Amerikan subaylarının küçük çocukları idi.

(Alman)

Dalgın müşteri (Berbere)
— Şu dipteki azı dişim ağrıyor!...

(Fransız)

Tatil seyahatleri!

İki kişi San Fransisko'da, bir barda hem içiyor hem çene çalıyorlardı. Biri sordu:

— Bu yaz; senelik izninde Meksika'ya gidiyorsun değil mi?

Beriki:

— Hayır, dedi. Meksika'ya geçen seneki iznimde gidememiştim. Bu sene Buenos Aires'e gidemiyorum!

(Amerikan)

Güzeller!

Herb Shriner'e sordular:

— Sizin köyün kızları güzel midir?

— Hayır dedi Herb. İyi kızlardır ama fazla güzel değildirler. Geçen sene köyün en güzel kızını seçmek için bir müsabaka yaptık da kimse kazanamamıştı.

(Amerikan)

Aile yükü!

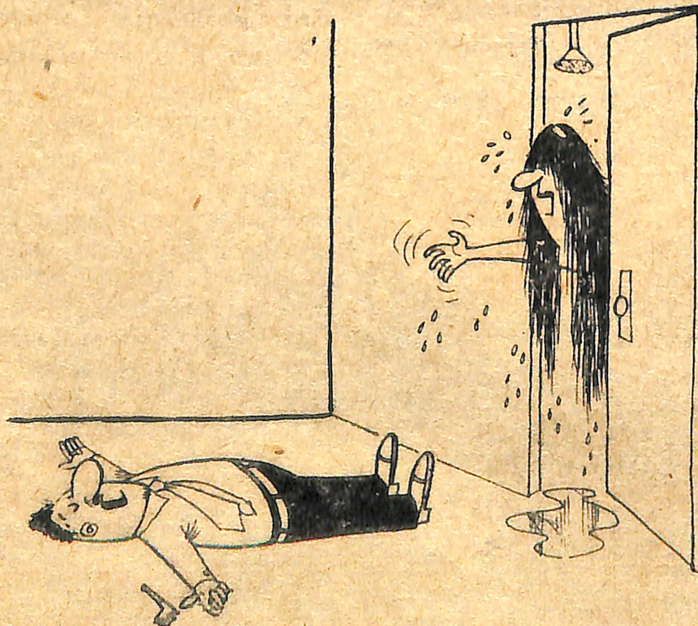
Heyecanla cevap bekleyen genç âşığa baba:

— Peki delikanlı, dedi. Teklifini kabul edip sana kızımı veriyorum. Fakat bir aile geçindirebilecek durumda mısın? Yani kazancın buna müsait mi? Zira biz tam yedi kişiyiz!...

(Fransız)

— Mükâfat aldın mı?
— Hayır, ama omuzumu okşayanlar çok oldu! (İtalyan)

— Ayol korktun mu benden?... (İtalyan)

Cici çocuklar!

Baba, şapkasını askıya asarken cin gibi kendisini gözleyen yumurcaklara sordu:

— Bugün uslu uslu oturup annenize yardım ettiniz mi bakiim?

Küçüklerin biri atıldı:

— Tabiî babacığım, ben tabakları yıkadım, Jannie de yerden kırıkları topladı...

(Hollanda)

Özür!

Yedinci sınıf talebelerinden Johnny o gün İspanyolca dersini hazırlamamıştı. Öğretmenine şöyle özür diledi:

— Efendim, bugünlük beni affedin. O kadar boğazım ağrıyor ki İngilizceyi zor konuşuyorum, değil ki İspanyolca...

(Kanada)

Koca!

Yaşı hayli ilerlemiş fakat henüz evlenmemiş bir kızcağızdı. Haline üzülen dostlarından birine bir gün şöyle dedi:

— Durmadan havlayan bir köpeğim, küfreden bir papağanım, daima duman çıkaran bir ocağım ve her geceyi dışarda geçiren bir de kedim var. Evlenip ne yapacağım?

(İngiliz)

Fil avı!

Afrika'da fil avlıyorlardı. Genç ve hevesli avcılardan biri kılavuza sordu:

— Bir filin yaklaşmakta olduğunu nasıl hissedebiliriz?

Kılavuz müstehzi bir şekilde cevap verdi:

— Nefesindeki hafif Amerikan fıstığı kokusundan...

(Belçika)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 36 —

Boş bulunan zavallı, saf Hacı Bey, hararetle sordu:

— Resne dağlarında sen ne zaman bulundun, İzzeti Efendi?

— Kendim bizzat bulunmadı isem de, gönlüm, ruhum orada idi. Biz, zulüm ve istibdat düşmanı, hürriyetperveran, yekdiğerimize daima, mânen, maddeten müzaheret etmişizdir. Manastırdan doğan şemsi hürriyetin şuaları, hararetini bizim içimizden almıştır, Hacı!

Hacı Rıza Bey, için için söyleniyordu:

— Vay, köpoğlu, kurnaz tilki. Vay! Utanmıyor da, be!

İzzeti Efendi devam etti:

— Ya, Hacım! Anladın mı? Böyle, işte. Ben, tahtı istibdadın, altında bu akrebler, bu çıyanlar ortaya çıkıp da mâsum milleti zehirlemekte devam etsinler diye yıkmadım.

— Damadım için söylüyorsan, sen de bilirsin ki, ne akreptir, ne de çıyan. Hafiyeliğe gelince ona da bir türlü benim aklım ermemiştir. Okuyup yazması olmıyan bir adam nasıl bir jürnal yazar?

— Emreder, yazdırır.

— Eh, o zaman da, kabahatin birazı, emrini dinleyip de yazan adama aittir.

— Asla! O, âmiri mücbir vaziyetinde. Kanunu aç, bak, görürsün. Bereket versin ki kanunu esasî, efradı gayri kanunî emirlere itaat mecburiyetinden kurtardı da, mütegallibenin elinde âlet olmuyoruz, artık.

Peki, öyle olsun... Fakat şu Satılmışın derdine çare bul. Aranızda bunca hak, hukuk var.

— O hakları çiğneyen, doğru yoldan ayrılan önce o oldu.

— Canım... kusuruna bakmayıver.

— Tecdidi iman etsin de, bakalım.

Hacı Bey gene boş bulundu.

— Tecdidi iman mı etsin? Küfrüne nereden hükmediyorsun ki?

— Siyasî noktai nazardan tecdidi iman etmesi, yani ya, hürriyete, meşrutiyeti mübecceleye karşı sadakatini, muhabbetini göstermesi lâzımdır.

— Burada yemin ettirelim.

— Olmaz! Buraya, uluorta herkes giremez!

— E, peki. Ne yapsın öyle ise? Söyleyiver.

— Cemiyeti mukaddeseye bağlılığını maddeten isbat etsin.

— Ne suretle?

— Müceddeden bir kulüp binası yaptırmak, cemiyete nakden teberruda bulunmak, sonra da yüksek aidat ile buraya kaydedilmek suretiyle.

— Peki, söyleyim. Lâkin, sen de barış artık. Vallahi, çoluk, çocuk, bu hale çok üzülüyoruz.

İzzetî Efendi, bir miktar nazlanmak istiyordu.

— Barışmak sonraya kalsın, dedi. Ben şimdi, yar ve ağyara karşı, Satılmış Efendinin ayağına gidip de teveccühünü dilenemem. Sanatım ve mevkiim buna müsait değildir. Hele bir kere dediklerimi yapsın. Sonra görüşürüz.

— Her halde barışın amma.

— Bakalım. Ben kendisinden vaktiyle dostluğumu esirgemedim, sen de bilirsin. Lâkin, sonradan kendi, bizzat bu dostluğu tepti. Eğer tepmemiş olsaydı, bu günkü vaziyete de düşmezdi.

Hacı Bey, gene içinden söyleniyordu:

— Habis herif! Sen değil misin onu her fenalığa sürükliyen?

— 12 —

Satılmış, henüz, İzzetî Efendinin, Hacı Bey vasıtasiyle vukubulan irşatlarına uyup da, istenilen maddî fedakârlıkları göze aldırmadan, İstanbulda 21 Mart vak'ası çıkmıştı.

Hürriyetin yüksek mânasını az

İMAP HULUSİ İSTANBUL

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

PARA

İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

İMAP HULUSİ İSTANBUL

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK ★ Hazırlıyan: Selâmi M. YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERGAN MATBAASI

çok anlamış, İstanbul gibi uyanık bir beldede bile fena tesirleri görülen bu hâdisenin, taşradaki bazı ufak ve nisbeten cahil kasabalarda yaptığı tepki daha geniş, daha feci olmuştu.

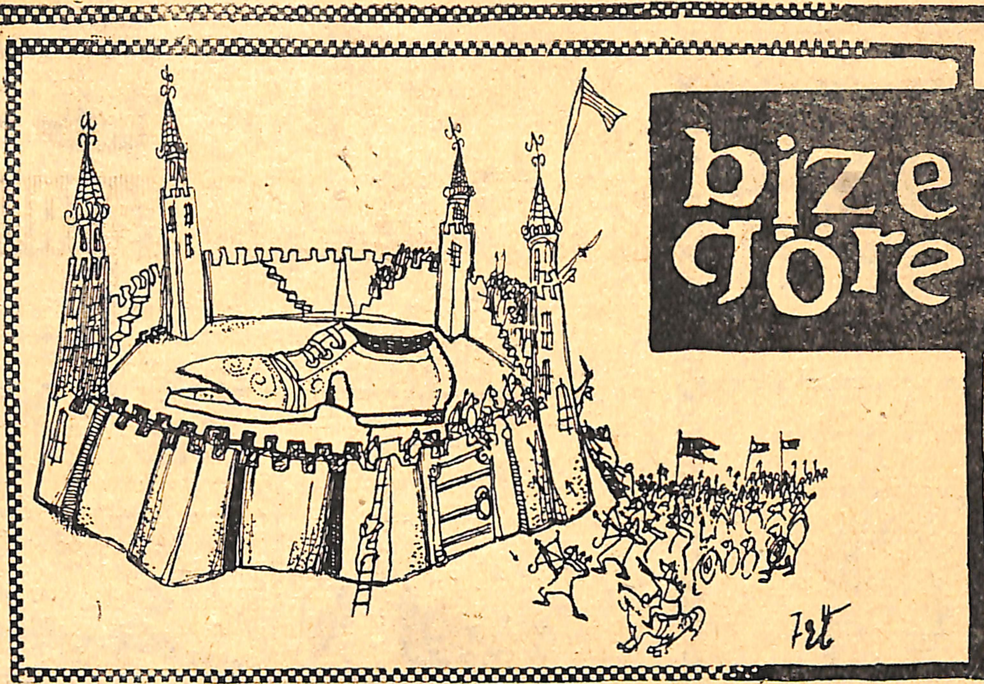
Oralarda, halkı yeni idareye bağlıyan pamuk ipliği, birden kopuvermişti. Yurdun tarihinde daima en kötü rolleri kendilerine hasretmiş olan yobazlar, dokuz aydanberidir, içlerine akıttıkları zehiri bir anda boşaltmışlar, mâsum ahalinin arasına bir kolera salgını gibi yayılmışlardı. Tebaasını, otuz küsûr sene kapkara bir cehil içinde bırakan Abdülhamit, şimdi bu dikmiş olduğu ağacın meyvalarını topluyordu. Ansızın baş kaldıran softalar: «Şeriat isteriz!» diye avaz avaz haykırarak, şeriatin, herkesten önce tavsiye eylediği meşveret usulünü yıkmak istiyorlardı.

Bunlardan bir kaç tanesi, yanlarında yardakçılık eden bir iki mütekait alaylı mülâzimle beraber, nisanın ikinci günü ... kazasına da düşmüşlerdi.

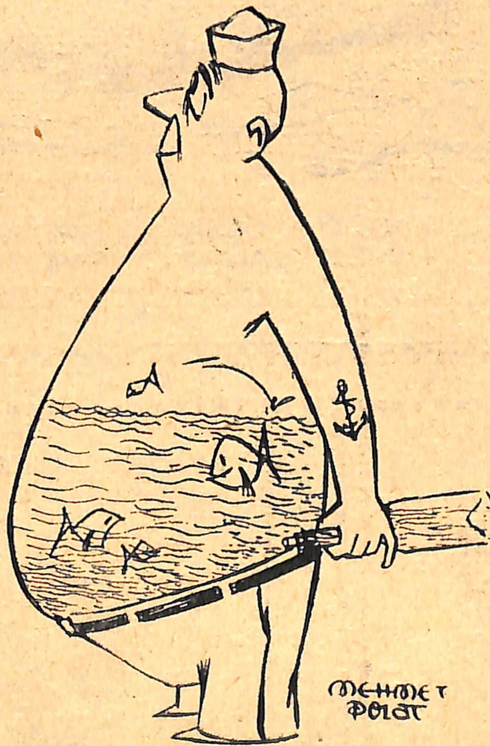
Bu herifler gelir gelmez bizim İzzetî Efendide şafak attı. Kendi kendine, bu işe vakitsiz giriştiğinden, dolayı lânet etmeğe başladı. Kulübün mühürünü, defterlerini, evrakını olduğu gibi bırakarak ve fakat kasadaki parayı cebine indirmeyi ihmal etmiyerek, kasabanın eşrafından birinin evine sığındı.

Oradan, sokaklarda başıboş dolaşan ahalinin taşkınlıklarını, dehşet içerisinde gözetliyordu. Dokuz ay evvel köşelerinde: Hürriyet, adalet, müsavat, uhuvvet.. yazılı al bayraklarla, ve: «Geceler gündüz oldu..» türküsiyle doşan aynı halk, şimdi de, üzerinde âyeti kerime işlenmiş yeşil bir sancağın arkasından, ilâhiler okuyarak geçmekte idi. Korkmasa, İzzetî Efendi de bunlara iltihak edecekti. Gönlünde, birdenbire şeriate karşı, padişaha ve halifeye karşı derin bir muhabbet ve sadakat duygusu uyanmıştı. «Erbabı hamiyeti iğfal ve idlâl eden İttihat ve Terakki Cemiyeti» ne lânet okuyordu. Açı acı düşünüyor, kendini nefsine karşı, iz'anına karşı kurtarmaya çabalıyordu. Zaten velinimeti biminnetine karşı bir an sadakat ve ubudiyetten fariğ olmamıştı. Saltanatı mutlakanın memleket için bir nimet olduğuna, Abdülhamit hanı Sanînin kâffei sunuf ve tebaai şahaneleri hakkında envaı iltifat bezleden bir şehriyârı âlitebar bulunduğuna ezelden beri kani idi. Ah, ah! Ne haltetmiş de, o ahrar denilen hezeleye uymuştu? İzzetî Efendinin bütün benliği nedametle, marmara çırası gibi yanmakta idi.

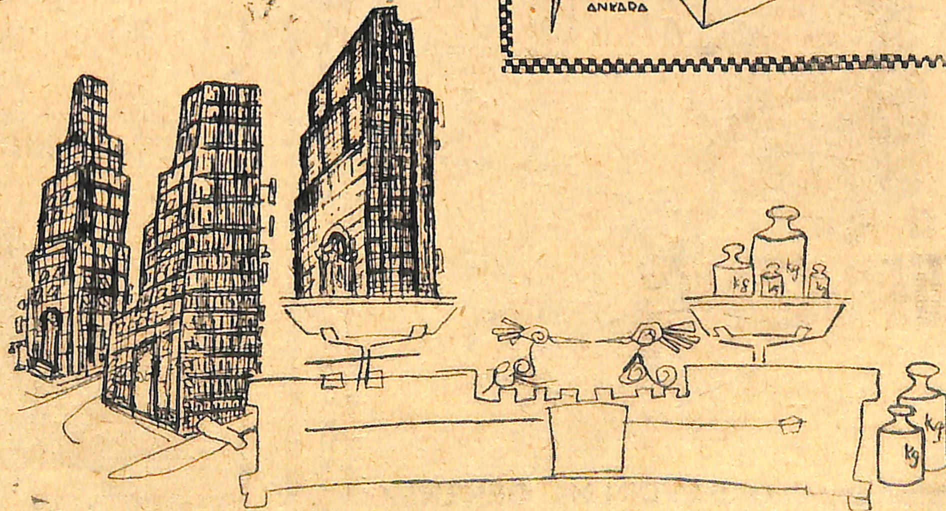
(Devamı var)

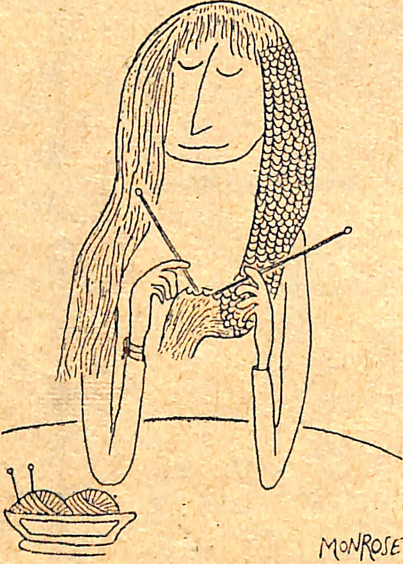

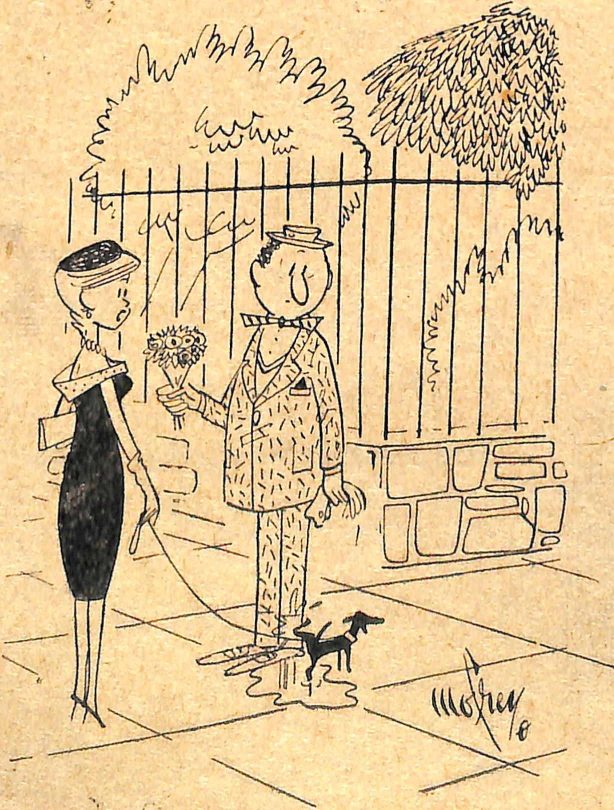
DÜNYA Karikatürleri

YAZISIZ !..

- NE O ?. BEŞİK Mİ YAPIYORSUN ?.
- EVET... GALİBA CİNSİYET DEĞİŞTİRİYORUM !..

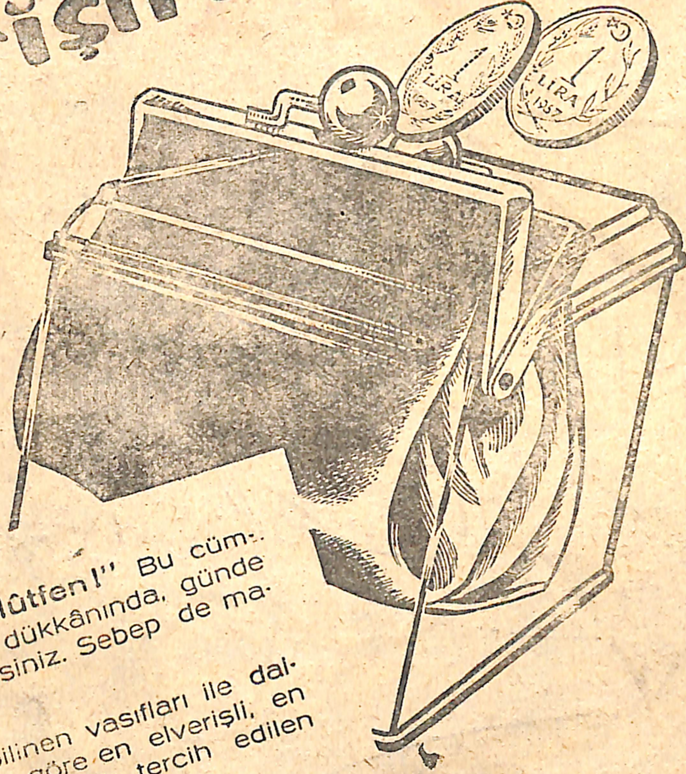

- AZICIK KIMILDASAYDIN YA ŞEKERİM HAYVAN SENİ AĞAC ZANNETTİ !..

- DERKEN KURT KUZUYA YAKLAŞIR, YAKLAŞIR, YAKLAŞIIIIR !..

Elverişli!

'Bir kutu VİTA, lûtfen!" Bu cümleyi, her bakkaliye dükkânında, günde def'alarca duyabilirsiniz. Sebep de malûmdur.

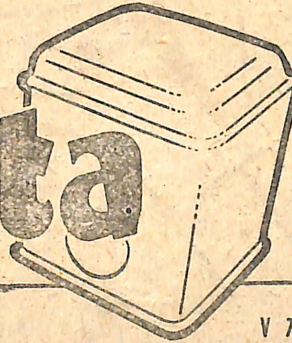
VİTA, herkesçe bilinen vasıfları ile daima ev kadınlarına göre en elverişli, en çok aranan ve en çok tercih edilen mamûldür.

Şöyle ki, VİTA:

hep aynı olan kalitesi
nefis tadı ve kokusu
çok hafif olması ve kolay hazmedilişi

sayesinde denk bütçelerin dostudur.

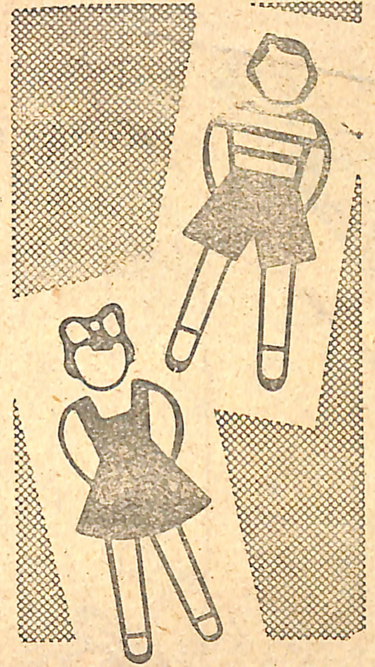
En iyinin iyisi yoktur. **Vita**

V 74

Grafika

Çocuğunuz

henüz okulda iken

ÖMÜR BOYUNCA
BİR İRAT
sahibi olabilir

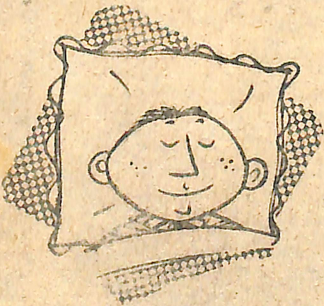
*

Şimdiden kendisine

TÜRK TİCARET BANKASI nda

bir
İKRAMİYELİ GRUP
MEVDUATI HESABI
açtırınız

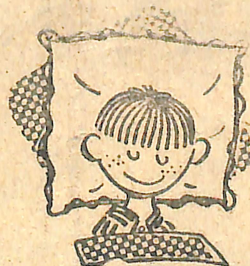
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK

Klodfarer Cad. No. 8-10
Daire: 6

Belediye - İstanbul

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Tel: 22 72 99

AKBABA

— Heeey delikanlı, anan yerindeki karımı gözetlemeye utanmıyor musun?..

-İtalyan-